

JOURNA

RUNNER

SUPER CONTACT

JOE'S GARR -
G

September

7 85

NUMBRE 2 R

60906

Obsah

① NÁVRAT NA ULICI - THE CLASH

② TŘI DNY MANDARINKOVÉHO ČNY

③ SMUTNÝ CIRKUS OK BAND

④ DVOJČLÁNEK O BRUCE SPRINGSTEENOVÍ

⑤ JAK SE ZODÍ KULTOVNÍ SKUPINA - PRAŽ VÝBER

⑥ ROZHOVOR: PETER HOOK Z NEW ORDER

⑦ PAUL WELER: CO DĚLÁŠ? ČUMÍK A BLBNÝ!

⑧ HUDBA, TĚS A DIVADLO - SAXOFONY APOKALYPSY

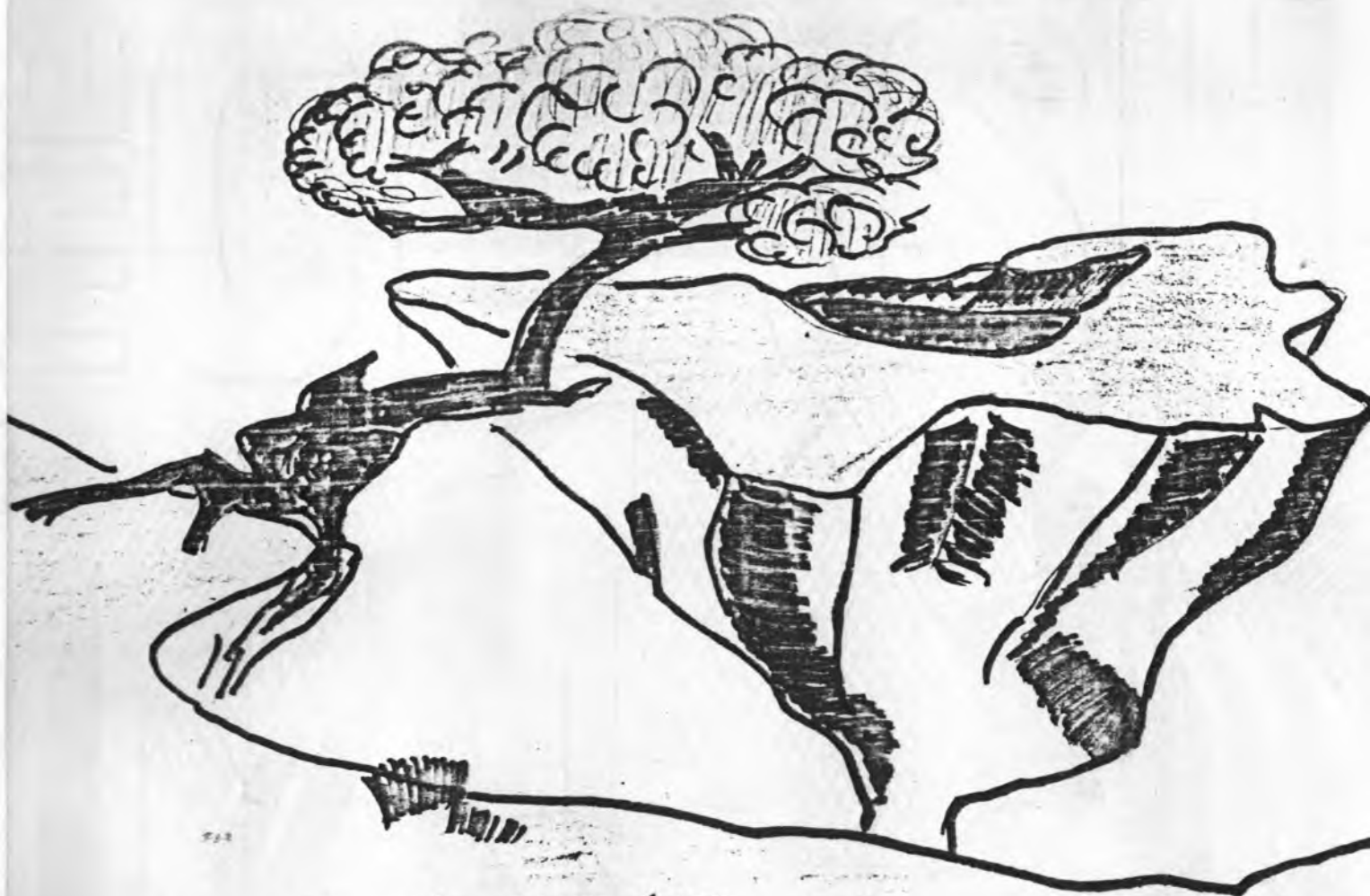
⑨ IMAGINÁRNÍ SVĚT - BRITSEY' ZÁSNICKY' UNDER.

⑩ EXPRES NA VLASTNÍ UŠI - OPATOV JAROBŠ

⑪ NA VLNÁCH RÁDIA GNOME - ZAJÍHAVOSTI

⑫ ČNEKŮM SE U NÁS JARÍ DOBRĚ..... ALE

⑬ FRANKZAPPA - JOE'S GARAGE - COMICS

NA SAMÉM OKRAJI ÚTESU
/Tentokrát ne o YES /

Vážení přátelé

V minulém čísle došlo pro nás k významné události. První číslo časopisu PUNCH Journal nám dalo sílu a víru v to, že můžeme vydat něco, co je podle našich vlastních představ, a hlavně aby nám do toho kdo-koli nemohl zasahovat pro nás nevhodným způsobem. Snažili jsme se o to, aby se dobře četl a byl po obsahové stránce co nejvíce zajímavý. Ještě před vydáním nás mile potěšil zájem o naši věc, aniž jsme něco podobného očekávali.

Ale tady.....Jen co byl Punch na světě, snesl se na něj přívětivě kritik. Co k nim říci? Některé nás zarmoutily a považujeme je za nespravedlivé, jiné jsou pravdivé a odhalily naše nedostatky. S těmi potom musíme souhlasit.

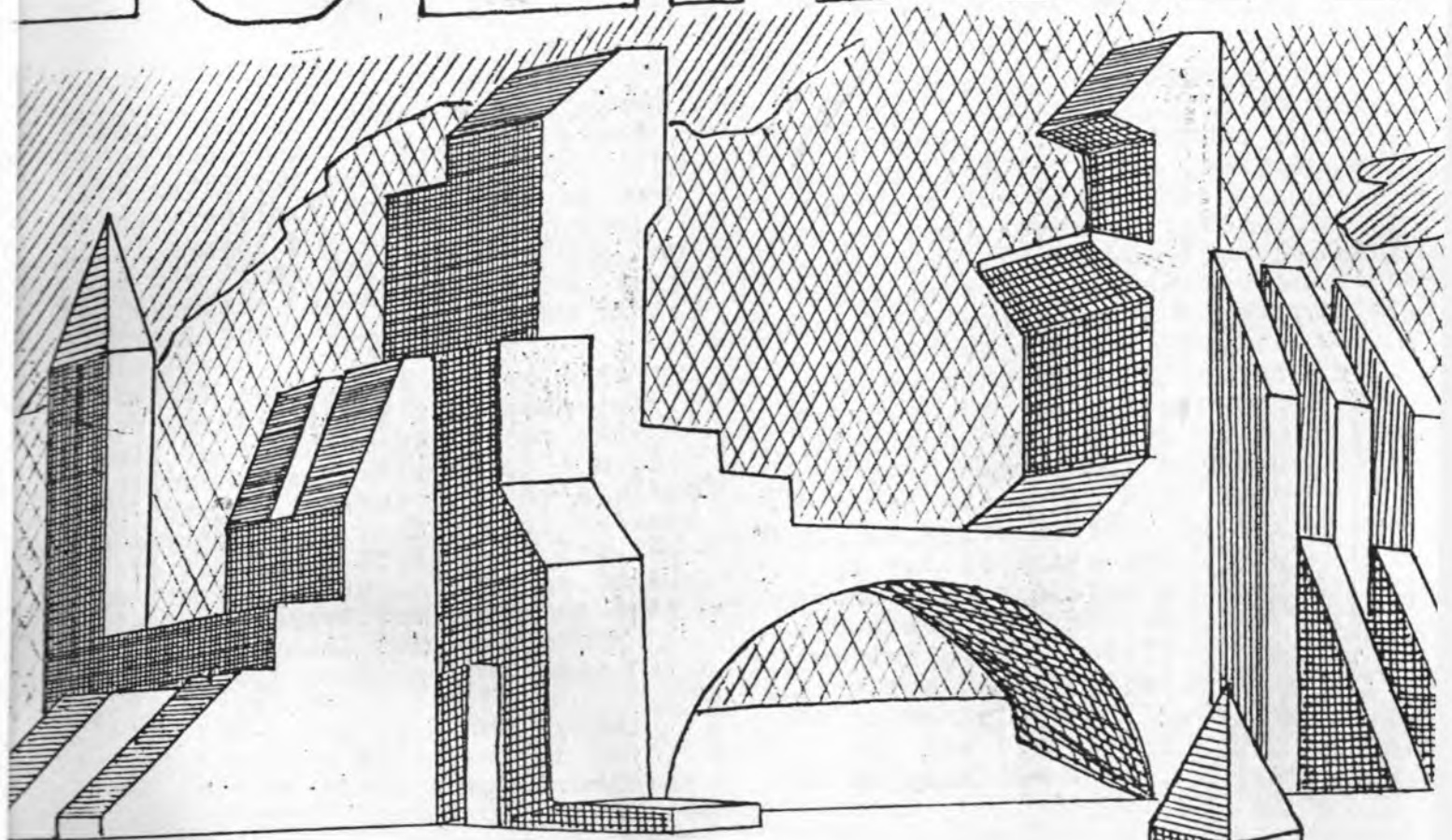
Kapříklad já zcela odmítám kritiku na obsah časopisu. Byly slyšet hlasy, že většina lidí tyto články četla, nebo že se časopis nesl příliš v duchu bulletinu JAZZ. Naše odpověď je následující. Vše co se týkalo podob. věcí /obsah, forma, úprava/bylo uvedeno v úvodníku. Četli jste jej skutečně pořádně? Vždyť se v něm říká, že neděláme tajnosti okolo původu článků, tedy odkud pocházejí nebo ze kterých vycházejí. Dokonce je tam napsáno, že nám jde u některých o znovuvydání a nebo jen o rozšíření.

O podobnosti Punche s bulletinem JAZZ je snad zbytečné hovořit. Tento časopis je obsahově i úpravou naším vzorem. Žádá se po nás více samostatnosti a originalnosti. Můžeme říci, že se o to ve druhém čísle pokoušíme. Až na článek o Paul Wellerovi, jde vesměš o vlastní věci nebo články vlastními silami přeložené. Snad to bude nyní podle Vašeho /!/? / gusta.

Za všechny členy H.L.A.S.u

Piccollo

THE CLASH

NÁVRAT

NA VILCI

"Ve svém nejlepším podání proměnila hudba new wave utopický sen ve skutečnost : nebyla to jen arogantnost a agresivita ,kterou lidem ukázala, ale prokázala své vlastní, tvůrčí možnosti. Lidé nemají rádi ,když jim někdo říká co mají dělat a dokážou na to spontánně reagovat."

Lester Bangs /NME/

V roce 1976 se zdálo, že je rocková hudba vyčerpána do poslední kapky. Rock začal být sám sobě dlužný jako nikdy předtím. V době, kdy se na titulní straně New Musical Expressu objevuje Jimmy Page, skupina The Damned ukončila nahrávání singlu, který znamenal první punkovou desku v historii.

Nick LOWE /producent Damned/říká : "Když muzikanti vyšli na scénu, vypadalo to tak, jako kdyby tam přišli bohové. Sami začli věřit tomu, že jsou dobrými muzikanty. To byla blbost a hlavně to bylo směšné, nedopovězená poezie ala Moody Blues nebo Yes. Věřilo jim hodně lidí, ale já ne. Bývalo to jak na výstavě. Publicita na každém rohu. Pomyslel jsem si - probůh vždyť to není rock and roll, ale natáčená výkladní skřín."

Mluví o tom i Joe STRUMMER - zlom, který v polovině sedmdesátých let nastal mezi rockovým establishmentem a novou generací fanoušků. Byla to doba, ve které druhá strana neměla ani tvář ani ideje, s kterými by se mohla identifikovat. Dodáme ještě, že tehdy byla těžká společensko-ekonomická situace v celé Anglii, ve které se profilovala rebelie později nazvaná punk. V roce 1976 se punk stal nejzajímavější hudbou rockové scény v Anglii. Hudba našla útulek v klubech, jako byly Waver, Roxy nebo Club 100, když v žádném případě nepasovala do zaběhnutého show businessu. Punk udělal hodně, smazal hranice mezi druhy hudby a lidmi. Hodně debutantů poprvé drželo hudební nástroj v ruce, bez jakýchkoli komplexů, nedbaje na rockové tradice. Byla to doba, kdy bylo možno považovat punk za něco nového. Došlo k vytvoření vlastní scény, která byla formována a definována jejich ideály.

anglický rock sedmdesátých let : glitter a pub rocku. Bylo to způsobeno muzikálním původem dvou centrálních postav souboru: Mick JONESE a Joe STRUMMERA.

Jones hrál kdysi ve formaci SS / britská obdoba New York Dolls / a Strummer byl zpěvákem v pub-rockové kapele 101'ers / název přejatý z Orwellova románu 1984, kde tak byly pojmenovány pokoje tortur /. Ke všemu je ještě třeba dodat, že The Clash hráli v roce 1976 ještě, bez Strummera. Tehdy hrála kapela v tomto složení : Mick Jones - guitar, Keith Levin - Guitar / později Public Image Ltd. /, Paul Simonon - bass guitar a Terry Chines - drums. Joe Strummer se dostal do skupiny díky iniciativě manažera Bernarda Rhodese, spolupracovníka Malcolma McLarena / člověk, který vymyslel Sex Pistols /. Konečná formace se ustálila v květnu 1977 ú / po nahrání první desky /, kdy za bicí nástroje usedl Nick "Topper" Headon a odešel Levine. Více času by jsme však měli věnovat Joe Strummerovi, který se stal od roku 1983, tedy po odchodu Jonese, vedoucím a hlavním mluvčím skupiny.

Strummer se narodil před třiceti-dvěma lety v Turecku, jako syn diplomata. Jako dvaadvacetiletý opustil rodičovský dům a přiřadil se k armádě nezaměstnané mladeže, z které se rekrutovala největší část první generace punků. Začal hrát jako potulný hráč a poté založil už vzpomínanou skupinu 101'ers.

"Po osmnácti měsících působení jsme se zmohli z času na čas na jedno vystoupení týdně. Hráli jsme po klubech a naše popularita byla lokální. Nic víc se nedělo, což nás mrzelo. V časopisech se psalo jen o Queen a jim podobným, navíc naše hraní se lišilo od toho co hráli oni. Protože jsme nemohli poslouchat to co jsme chtěli, začali jsme hrát sami. To byl důležitá idea punku. Měli jsme tvořit

Skupina The Clash vznikla, podle autorů NME BOOK OF MODERN MUSIC, spojením dvou hudebních stylů, které ovlivnily

...co nebyla pravda, když byla tak strašná propast mezi hudbou a skutečným životem. Nejsměšnější je, že lidé, kteří hráli tam tu muziku si mysleli, že dělají umění. Víš člověk ne myslí na umění, když se mu žije těžce a pálí ho to pod nohama. Umění se hlavně pro lidi, který na to mají čas a žijí spokojeně. Nám se to nepodařilo."

Tvorbu The Clash lze nejlépe pochopit, jestliže ji porovnáme s tvorbou The Sex Pistols, protože oba dva soubory tvořily vrchní sféru punk-rocku. The Clash se nehněvali a nebyli nekompromisní jako Pistole, The Clash postavili svou hudbu na jiném základě, než jakým bylo samouctví The Sex Pistols. Koncepti těchto dvou skupin tak používala většina punk rockových souborů. Kontrast mezi The Clash a The Sex Pistols byl způsoben šikovnou manipulací manažerů McLaren a Rhodese, kteří chtěli na punkové scéně vytvořit duel, jakým byly v šedesátých letech skupiny The Rolling Stones a The Beatles. Na základě tohoto převzatého schématu hráli The Clash role "milých", svědomitých chlapců, zatímco The Sex Pistols nezodpovědné anarchisty. Oproti cinizmu, nihilismu a autodestrukci Sex Pistols dominuje v tvorbě The Clash vitalita a neúnavná energie.

...každý dělá to co se mu
přikáže
nikdo nechce jít do vězení...

/WHITE RIOT /

The Clash od samého začátku charakterizovala angažovaná forma punk-rocku a tím bylo dáno to, že milovníci této hudby jim dávali přednost před The Sex Pistols. V prvních písních převažovaly texty o řadách nezaměstnaných, o hledání práce, o pouličních demonstracích, a také o Klaustrofobním snu velkoměstského života. Hudbu Clash tvořily lakonické, ale precizní texty, které tvořily s vlastní hudbou jednu rovinu. Texty bez zbytečných ozdob, celek jako nejprostčí forma. Brzy došli The Clash k vlastnímu stylu, kde kytarové fráze nezahlušovaly rytmiku a vícehlasý zpěv, připomínající chorálové zpěvy na fotbalových stadionech.

Na samém počátku, jak už bylo řečeno,

kraloval skupině její manažer Bernard Rhodes, který také vypracoval image skupiny. Chtěl však dohnat kapelu k tomu, aby začla ovládat masy lidí, s čímž soubor nesouhlasil. Navíc se chtěl na úkor skupiny obohacovat a peníze si převádět na vlastní bankovní konto. Jedno se mu ale musí přiznat. Dokázal odhadnout nástup nových hudebních tendencí. Tak se jeho kralování týkalo vedle Clash i The Specials či Dexy's Midnight Runners. Cesty Rhodese a The Clash se rozdělily v době, kdy Rhodes věděl, že už nadále nemůže kontrolovat počínání Strummera a jeho kolegů.

++

"Punk zemřel dne ,kdy Clash podepsali smlouvu s CBS." prohlásil Mark P. jeden z nejvlivnějších řečníků punku a redaktor časopisu Sniffin' Glue. Spolu s pravdou v této výpovědi bylo právě zajímavé spojení radikalismu The Clash s gigantickou korporací, jakou je CBS.

Punk ve svých prvních dnech oživil mýty undergroundu i vyhnul se tradičním kanálům a distribucím. V momentě první odezvy bylo tedy nutné zařadit vzniklý stav do starých kolejí. V každém případě první album The Clash musíme brát jako kompromis. Kritici dovedli tuto desku ocenit, jako jeden z nejlepších produktů rockové hudby. Navíc se deska stala manifestem společné zaangażovanosti nové vlny. Naproti konstruktivismu, radikalismu a společenské angažovanosti zaujala kritiky na The Clash ještě jedna věc - spojení s hudbou reggae. Dopisovatelka Caroline Coon napsala: "Pro skupiny hrající punk je tradice hudby reggae to samé, co pro Rolling Stones, The Animals, The Kinks atd. znamenal rhytm and blues

The Clash se netajili svými sympatiemi k hráčům reggae. Na první desce nahrál soubor písní Juniora Marvinna POLICE AND THIEVES, později singl WHITE MAN AT THE HAMMERSMITH PALACE a na LP "SANDINISTA" s ním spolupracuje známý černý hudebník Mikey DREAD.

Vliv první desky zapříčinil, že někteří kritici uznali The Clash za nejlepší rockovou skupinu světa. Nemohli to pochopit ani u CBS, kde měl zažito, že nejlepší kapela prorazí i v USA, kdežto The Clash prodali celé náklady pouze v Anglii.

"Punk vyskočil hodně vysoko a říkal se ,co všechno změní, co upevní ve

své pozici. Solidárnost mezi kapelami trvala pouze první dny. Později se stal z punku jen business. Lidé po sobě začali plivat a vráželi si nůž do zad. Když se jen trochu zamyslím, připadá mi všechno nesmyslné a naivní. Rocková hudba nic nezmění. Nemám co k tomu říci. Zajímá mě jen osobní svoboda."

The Clash se stali vyhnanci punk rocku. Díky CBS a díky upuštění od ideálů punku byli stavěni do pozic super hvězd, čímž se začla otrásat kariéra skupiny.

Výběr producenta druhé LP GIVE 'EM ENOUGH ROPE /1978/ byl dost nepovedený a vcelku ne nejlepší. Šlo o Sandy PEARIMANA, autora textů a ceněného producenta skupiny Blue Oyster Cult. Hudba The Clash s ním jednoduše ztratila společnou řeč. LP GIVE 'EM ENOUGH ROPE byla dobrá deska, ale nemožná skupině uchránit si pozici, kterou jí přisoudili kritici. Spontánnost a syrovost nahradila upravenost a balancování na hranici dřívějšího stylu, čímž soubor nic nezískal, ale pouze stratil. Po první desce byli The Clash neodiskutovatelně nejlepším punk rockovým sdružením, po druhé "jenom" dobrou rockovou kapelou. Největším problémem byla však ztráta kontaktu s prostředím, ze kterého skupina čerpala témata. Texty byly přeneseny na militarismus a hlavní motivy minulých let byly nahrazeny symboly a metaforami.

"V té chvíli jsme začli něco tušit. Možná proto, jak vypadala situace. Jako by se proti nám všechno spiklo. Byl jsem přesvědčen, že nás to zničí. Stali jsme se známými tím, že co jsme zpívali byla pravda." "Paradoxem bylo to, že jsme neměli co říct."

Minula punk rocková euforie. The Clash, The Jam a The Stranglers zůstali posledními a jedinými představiteli první generace punk rockových skupin/ později se znovu objevili Damned/. Strummer stál před klíčovým úkolem, ptal se sám sebe; co dělat, aby se skupina nestala vlastní karikaturou? Oproti osudu The Sex Pistols, kteří se rozpadli v momentě, kdy zemřel jejich mýtus, The Clash chtěli obnovit svoje poslání. Album LONDON CALLING /1979/ dalo první odpověď.

První výrazná změna byla ve způsobu hraní a v produkci nahrávek. Bouřlivé, jednorázové hraní bylo zastoupeno bohatší a mnohem barevnější hudbou. Byla to zásluha producenta Guy STE-

VENSE, ve kterém našli The Clash ideálního spolupracovníka. Stevens byl jednou z nejznámějších postav britského rocku; byl veteránem stylu mod, expertem na soul, první producent ISLANDu, člověk, který objevil MOOT THE HOOPLE. V sedmdesátých letech zmizel ze scény a díky spolupráci s The Clash vyšel opět ze stínu. Díky němu se mohli muzikanti svobodně "přehrabat" v různých hudebních stylech, počnouce rock and billy přes ska, soul po reggae a přitom se mohli klidně vyhnout svému punk rockovému základu. Díky svému "původu" mohl Stevens soul umístit v kontextu do ostrého kytarového soundu kapely. Postup v kompozici byl u dvojice Jones-Strummer výrazný nejen díky různorodosti materiálu, ale i zásluhou textů. Bývalý tón nahradila ostrá ironie a individuální bod vidění. V textech se odráží hlavně boj lidí, kteří přišli do konfliktu se systémem vlády, a přesto zůstali věrní vlastním morálnímu kodexu. Tento styl umožnil Strummerovi and spol. podkreslení vlastní pozice.

"když zabouchám na Tvé
dveře
jak vyjdeš ?
S rukama nad hlavou
nebo s puškou vruce ?

/THE GUNS OF BRIGHTON

Zvláštní uznání zásluh uje skladba SPANISH BOMBS. Je to impres, ve které se jak v kaleidoskopu mění barvy a obrazy; bombardování španělské riviéry, občanská válka, krvavý den v Severním Irsku atd. Kontrasty exotiky a barokních perspektív dělá ze skladby SPANISH BOMBS jednu z nejlepších, k přemýšlení nutících, politických kompozicí rocku. Clash byli u CBS nespokojeni. Z jedné strany čekali dobré desky, které jim u firmy měli vycházet. Z druhé strany zase nechtěli vydělávat na svých fanoušcích. Díky této zásadě vyválčili to, že se deska LONDON CALLING prodávala ceně jednoduše LP /deska je dvojalba. To samé udělali se svým dalším albem SANDINISTA /1980/. To však stálo soubor ztrátu honoráře. SANDINISTA byl prvním albem The Clash které se hrálo i v polském rozhlasu a sama skupina ho uznala za pravdivé. Nebyla to však nejlepší deska souboru který tonul v třideskovém kompletu. Možná by bývalo lepší vybrat z toho velkého množství materiálu jen to

nejlepší a udělat jednu pořádnou LP. Hudba BLF byla od bluebeat po country. Různorodost, která osvěžila LONDON CALLING se stala na SANDINISTOVI zloubným nádorem, ve kterém se Clash ztráceli. Vše připomínalo druhé album kde The Clash hráli témata, kterým sami nerozuměli. Strummer i Jones si věřili, když mluvili o dosažených cílech. Naproti tomu jejich politická aktivita vyšla v některých částech světa naprázdno.

Další deska s názvem COMBAT ROCK byla dokonale hlavně, co se týče hudební stránky. Novinkou v hudbě The Clash byl rytmus funkky a zaamerikanizovaná produkce. Neznám žádnou jinou skupinu, která by s takovým nadšením hrála funkky a reggae, a přitom měla rock and rollový původ.

COMBAT ROCK znovu potvrdil, že duel Strummer - Jones byl jeden z nejlépe tvořících autorských teamů posledních let. Byl, protože roku 1983 došlo k nejvážnější krizi v časech The Clash. Nejprve skupinu opustil Heaton a hned za ním šel Mick Jones. Nebyly to lehké chvíle pro Strummera, zvláště když Jonesova kytara byla důležitou součástí hudby The Clash. Byl to Jones, který začal změnou v obsazení a jeho zásluhou je, že byly spory bezbolestně vyřízeny.

"Mick se stal brzy nesnesitelným. Musíme ho prosit, aby vůbec přišel do studia. Ke konci nám dokonce začal hrozit, že nás dá k soudu. My jsme bohužel nevěděli, co to jsou advokáti."

Turné po USA a ANGLII uplynulého roku přineslo skupině větší štěstí, než tomu bylo doposud, snad jen mimo to, že vydali novou desku. Joe Strummer představil nové složení, ve kterém byl kromě Simonona ještě bubeník Pete HOWARD a dva kytaristé, Nick SHEPPARD a Vince WHITE.

Velký článek, kde bylo vše popsáno vyšel na titulní straně magazínu Rolling Stone, který je nejvlivnějším hudebním časopisem na americkém kontinentě.

"Nyní musíme být více sebekritičtí, jak já k sobě, tak i kapela. Nesmíme už vydat špatnou desku. I kdyby jsme ji měli nahrávat deset let a strávit nad ní stejně času. Ale když The Clash vydají deskubude záruka, že to bude dobrá deska. Čekání se musí vyplatit. Lidé, kteří s námi začínali, kteří mysleli stejně jako my, dnes dělají a hrají pop. The Clash jsou jedinou skupinou, která může odůvodnit, že re-

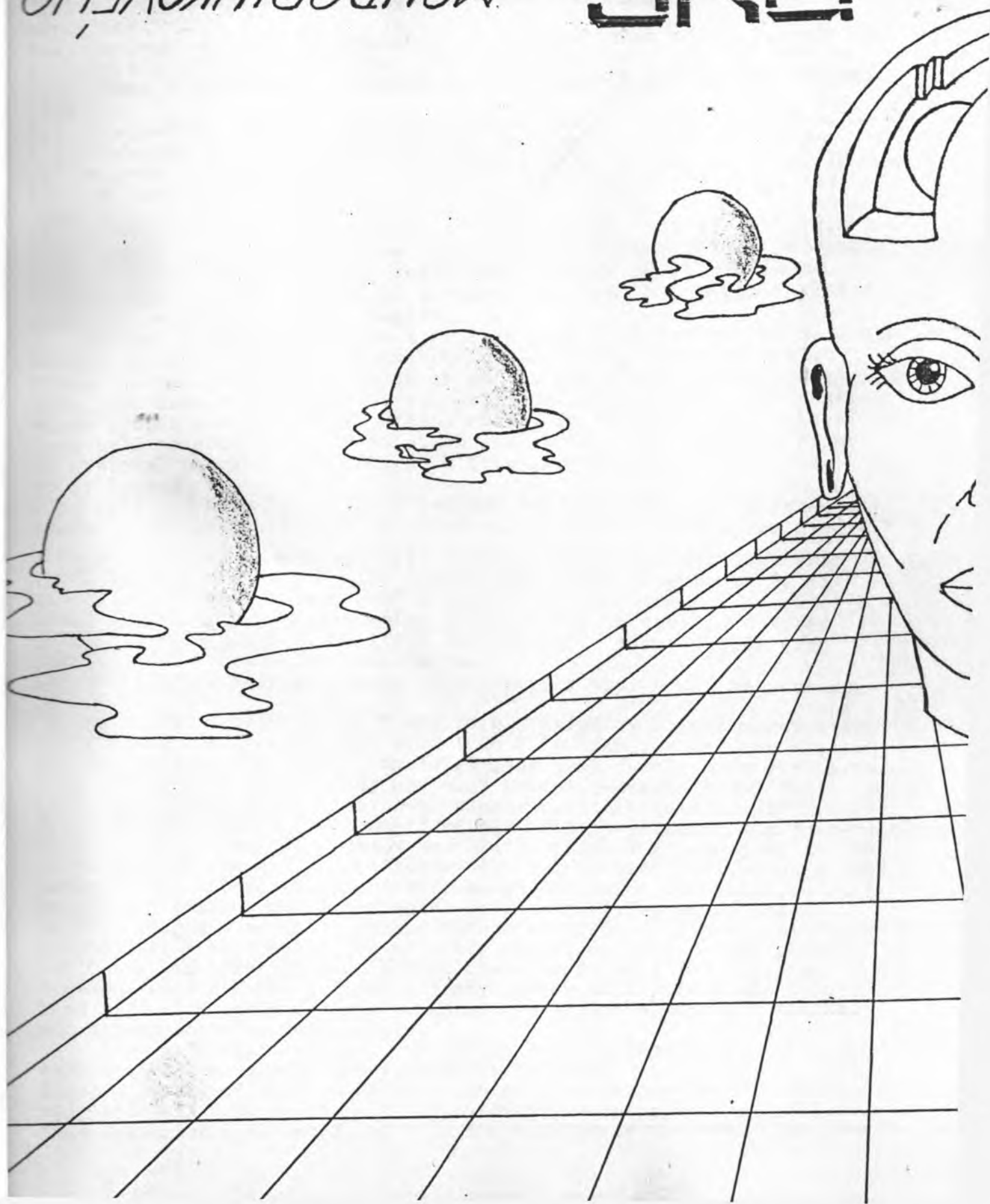
vol rock je lepší, jak pop. V The Clash jsou vybraní lidé, kteří toto můžou reprezentovat. Naše poslání a úkoly nadále trvají. Zatím se nenašel nikdo kdo by nás na tomto místě zastoupil. Na základě toho The CLASH budou dál existovat."

The Clash se starali o to, aby hráli co nejlíp. The Clash je jméno velkého rockového bandu, ne co do počtu desek ale způsobem, jakým je dělá, jak hraje jak se angažuje atd.. Připravují novou Lp a vydali se na koncertní turné. Ale tak, jak na začátku kariéry, hrají totiž na ULICI !!!!

TŘI DNY MANDARINKOVÉHO

MANDARINKOVÉHO DNY

TANGERINE DREAM

Tři dny mandarinkového snu

V roce 1984 vydala trojice Tangerine dream v Západním Berlíně album "Poland", jehož základ byl v lonské trase skupiny po Polské lidové republice.

Rozjeli jsme se proto do Západního Berlína, abychom udělali rozhovor s touto elektronickou trojicí. Tady si můžeme více zavzpomínat na toto turné a popovídat si o nové desce a plánech kapely pro budoucí léta.

Let se opozdil o několik hodin, ale zase jsme si příjemně popovídali s prezidentem PSJ Tomaszem Tluczkiewiczem, který letěl tím samým směrem jako host populárního jazzového festivalu JAZZ FEST BERLIN 84. Když už jsme byli na místě zašli jsme na koncert Los Lobos, a pak jsme se rozešli, každý si šel svou vlastní cestou.

Čápadoberlínské metro mne rychle převezlo na náměstí Wittenberg, a tam jsem stanul před cílem této mé cesty-hotelem Hamburg, který je vsamém centru města. Tamní nejlepší rozhlasová stanice 88 FM BERLIN mě informovala o tom, že v Berlíně se nevyplatí spát a po této reklamce spustila ukázkou z LP Sammy Hagara.

Setkání s Edgarem Froesem v nevelké, ale milé restauraci nedaleko hotelu pak bylo příjemným začátkem tohoto "mandarinkového snu". Hlavní osobnost Tangerine Dream se za ten rok vůbec nezměnil, stejně, jako jeho žena, a navíc byl ve vynikající náladě. Setkání pak nemělo vůbec průběh novinář kontra hvězda rocku. Po vzájemném představení jsme byli po několika málo minutách jak staří dobří přátelé. Edgar si stěžoval na málo času, nekladě k tomu, že ráno letěli oba dva do Hollywoodu.

Díle řekl: " Máme tam velmi důležitou schůzku, ale Chris a Johannes zůstávají. Kdybys chtěl, tak je můžeš zítra zastihnout v našem studiu."

V tu chvíli jsem si uvědomil, že trefil do černého. Mé otázky jsem chtěl totiž usměrňovat k albu "Poland". Měl jsem ale obavy. Ty mi na chvíli potvrdil i Edgar: " O tom zatím mluvit nechci. Musím se pořádně najíst a ty si zatím vyber otázky, který mi chceš dát. Vyber pouze ty nejzajímavější, na které se bude dobře odpovídat. Na nich jarní poznáš v čem se rozcházíme."

Zeptal jsem se tedy, co znamená fotka kapely pod cedulí vesnice Kruszwica.

"To je celkem dobré" povídá " nám to připomíná ty řílené mrazy, které tam panovaly. To byla strašná zima! Co? Ty říkáš, že ani moc ne, ale pro nás byla strašně krutá. Pamatuješ, jak jsme museli hrát v rukavičkách. To se nám ještě nikdy nestalo" komentuje turné Edgar "ale nikdy jsme nepomysleli na zrušení koncertu, chtěli jsme prostě hrát. Bylo nám líto našich fandů, kteří si nás přišli vyslechnout a povzbudit přesto, že museli sedět v nevyhřátém sále. V Polsku jsme se dost vyčerpali, ale jak vidíš nestěžujeme si. Byl to náš třetí pokus, a jako jediný vyšel. Poprvé to ztroskotalo na objektivních příčinách, podruhé byl špatný manager, který nás chtěl pouze okrást. Teprve za pomoci Dennise Vaughana se mohlo polské turné uskutečnit. Během cesty jsme se utvrdili v přesvědčení, že už nikdy nevystoupíme v Polsku pokud tam bude zima. Může být jaro, podzim ale zima už ne! Teď, když si vzpomeneme na některé zážitky z trasy je nám to k smíchu, ale tehdy, když jsme se vraceli z Opole do Katovic a vysadilo topení v taxíku, nám zrovna dobře po těle nebylo."

Snad si někteří fanoušci Tangerine Dream vzpomenou na malou deklamaci během každého koncertu polského turné.

Edgar utrousil nějakou poznámku, a pak se zase rozpovídal: "To byla moje myšlenka a já za ní nesl zodpovědnost. Na desce, v té skladbě, je také deklamace a já chtěl, aby byla i v koncertním provedení. Bá! jsem

se, aby spolupráce s recitátorkou těchto veršů dopadla dobře, a aby její způsob recitace odpovídal polskému naturelu."

Řekl jsem Edgarovi, že to byl jediný "kaz" v celku jejich programu. On se pousmál a zase se "rozjel": "No dobře. Co se týče desky POLAND měla by se ukázat na podzim. Zpočátku jsme zamýšleli vydat koncertní album zachycující naše výkony v různých zemích. Nakonec jsme se rozhodli pro jednorázový materiál pořízený v Polsku. Firma Virgin, u které jsme dosud nahrávali je jednak velkým vydavatelstvím a navíc cenzura veškerých nahrávek podléhá osobně jejímu šéfovi. Oznamili jsme mu, že album bude z Polska.....a ono se nic nedělo. Jeli jsme do Londýna, ale jeho zástupci o ničem takovém nevěděli. V té chvíli bylo jasné, že se s Virginem rozejdeme. Přešli jsme k nové firmě JIVE ELECTRO a měli z toho radost. Trvalo to všechno dost dlouho, ale nakonec máme desku, jakou jsme jí chtěli mít. Mimo to Jive Electro vydala singl i maxi-SP s nahrávkou "WARSAW IN THE SUN"."

Edgar se teď na chvíli věnuje své vegetariánské potravě a já si uvědomuji, že skladby z alba POLAND pocházejí většinou z varšavských koncertů.

"Tak, všechny skladby pocházejí z Varšavy" - potvrzuje leader Tangerine Dream - "udělali jsme malé úpravy během mixáže, Christoph Ti o tom poví víc, on to totiž dělal."

Následující minuty jsme věnovali Západnímu Berlínu, jeho plusům i mínusům co se týče bydlení v něm, co by se dalo a mělo zlepšit atd. Do chvíli jsme "cestovali" po všech možných zemích, které Tangerine Dream v poslední době navštívili.

"Víš, kdysi dávno jsme se chtěli odstěhovat do Austrálie, moc se nám tam líbilo a ani s aklimatizací by jsme neměli moc velké problémy. Ale zatrhla nám to vláda Austrálie s tím, že potřebuje lidi s konkrétními plány a ne šašky."

V hlase nebylo poznat stopy smutku.

"Nyní trávím nejvíc svého volného času v Rakousku. Ukončuji tam stavbu vlastního studia v takovém tichém místě nedaleko hranic. To ale neznamená, že máme chuť opustit Berlín" - dodá po chvílce.

Během dezertu přišla řeč na fanoušky.

"Chceme poděkovat všem, kteří nám ještě píší, i těm, kteří posílají svoje obrazy. Máme skutečně radost z těchto maleb, které byly namalovány pod vlivem naší hudby. Většina z nich chodí na adresu fi Virgin. Těší nás, že naše hudba inspiruje takové množství lidí. Je naděje, že se urychlí vydání desky POLAND v Polsku. Je jedno jestli ve formě desky nebo kasety, i když lepší je kazeta, protože její životnost je delší."

Ujistil jsem Edgara, že fi Impress hodlá desku vydat. Dost udiveně se na mne podíval. "Tady nejde o peníze. Záleží nám na tom, aby si naši fanoušci mohli bez problému tuto desku koupit. A naše plány týkající se budoucnosti kapely? V příštím roce musíme uskutečnit další turné a najít si taky trochu času na nahrání studiové desky. V současné době také nahráváme, ale většinou jde o hudbu k filmům. Filmaři od nás očekávají kvalitní hudbu, která zastíní slabá místa v jejich filmech, a ani se s tím před námi netají."

Čas je neúprosný /jak se říká/, a tak manželka Edgara Froeseho začíná žertovat a já si myslím, že je myšlenkami někde uprostřed Atlantiku při jejich cestě do Hollywoodu. Jsem ještě ubezpečován, že se s kapelou setkám znovu na turné po Polsku /ne ale v zimě/ a nastává loučení. Během chvilky vidím zlatý VW Golf, jak odváží Edgara a jeho ženu domů. Stačí/z okénka automobilu/pouze říct, že zítra přijde Wolfgang a ukáže mi Berlín a potom prý pojedeme do jejich studia.

DEN POSLEDNÍ

Wolfgang se objevil okolo poledne a v americkém tempu mi ukázal ty nejdůležitější turistické atrakce Západního Berlína. Nakonec mě zavezl do ulice Grunewald, kde se nachází elektronická laboratoř pod znakem Tangerine Dream. U brány nás čekal Christoph Franke, který nás zavedl do bílé haly, celé zastavěné elektronickými hradbami nástrojů a počítačů a začal mluvit o historii tohoto sálu: "Kdysi to byl taneční

...tam kde je kontrolní pracoviště, sedával orchestr. Potom se vše přechylovalo na kino a nakonec na diskotéku. My jsme poslední majitelé. Kou-
pili jsme ji za směšné peníze a předělali na studio. Sál prodělá ještě
malé úpravy a potom zůstane takový, jaký je."

Sedli jsme si do pohovky ala Kon Tiki před níž byl malý stoleček. Kdyby
byl na mém místě Marek Bilinski, určitě by se ptal na nástrojové a tech-
nické vybavení studia. Mne zajímal fakt, že všechno co tu bylo, nebylo od
jedné firmy.

"Ne, nejsme zvyklí brát všechno od jedné firmy a dělat jí tak reklamu.
My si u každé značky vybereme ty nejlepší a nejnovější modely, nehledě
za to, že jsou nám samy nabízeny. Na takovou koupy je 30% sleva a to
nás potom dost zajímá. Navíc si děláme malá zlepšení, tak aby nám vše
vyhovovalo do nejmenších podrobností. Jel jsem například do Japonska
podívat se na model Jupiter 8, který byl dokonalý a plně mi vyhovoval,
ale zase jindy jsme koupili poslední typ bicích Simmons, které nyní vů-
bec nepoužíváme."

Připoměl jsem si, že Christoph mixoval jejich album POLAND.

"Většinou zůstávají na desce materiály nahrané během koncertu. Drobné
změny jsme provedli akorát v programování. Vcelku největší problémy
byly se sestřihem. Nahrávky z Varšavy byly přeci jen dlouhé a kvalitou
dost špatné. Teprve po řádné úpravě vznikly snímky, které vcelku schopně
"vykrytalizovaly". Při montáži jsme použili speciální tlumič. Konečný
efekt můžeme považovat za dobrý i nahrávky zůstaly ty, které jsme poří-
dili ve Varšavě."

Album nese titul POLAND, proto se ptám, proč na desce není žádný slovní
doprovod v polštině.

"Popravdě řečeno není, ikdyž nevím proč. Možná bude na některé další
desce. Až budeme hrát třeba polky" říká žertem Christoph.

"Víš, že jsme po ukončení turné po Polsku vůbec nevyšli ze studia.
Všehovčudy jsme měli jen dva dny volna. Jináč nahráváme asi tak třicet
minut hudby denně. Momentálně pracujeme na hudbě k americkému seriálu,
který měl mít 12 dílů, podepsali jsme smlouvu na 24. Hudba byla dělána
pro milostný příběh a pro film o super motocyklu. Za chvíli můžeš sly-
šet fragment hudby pro tenhle románek."

A už slyším patetyckou a pomalou hudbu.

"Co tenhle moment představuje? Tenhle fragment vyplňuje vážné scény
ve filmu. Ten film je tedy o motocyklu - Hondě, která dělá neuvěřitelné
práci. V hudbě je výrazně slyšet motor, jehož řev a tep připomíná spíš
hudbu heavy-metal. To udělal svou kytarou Johannes přes kytarový syn-
tezátor. Zvuk připomíná řev slonů v ZOO. Ostatně podobně hrál už David
Byrne z Talking Heads. Pracujeme hlavně v noci, protože tehdy je nejlepší
atmosféra. Jak vidíš sál nemá okna, a proto je nutné zorientovat se a
vědět jestli je den."

Říká se, že skupina Tangerine Dream je nejoblíbenější kapelou amerických
režisérů.

"O ne! Ke všech. Po koncertě za námi přišel Roman Polanski, ale od té
doby si nás pro svůj film ještě nevybral."

Napadla mne tedy další otázka, co poslouchají Tangerine Dream ve volném
čase.

"Nemáme moc času poslouchat jiné. V naší hudbě nemáme velkou konkurenci,
protože Jarre i Tomita dělají hudbu jinou, stejně tak, jako Mike Oldfield.
V současné době jsme stejně jako oni vydali singl, ale nebude to pro
nás znamenat zlom. Navíc Tangerine Dream zůstanou skupinou, která nahrává jen
velké desky. Výhody komerce necháme jiným kapelám, navíc kapela zmizí povr-
chu, když se někdo rozhodne pro sólovou dráhu."

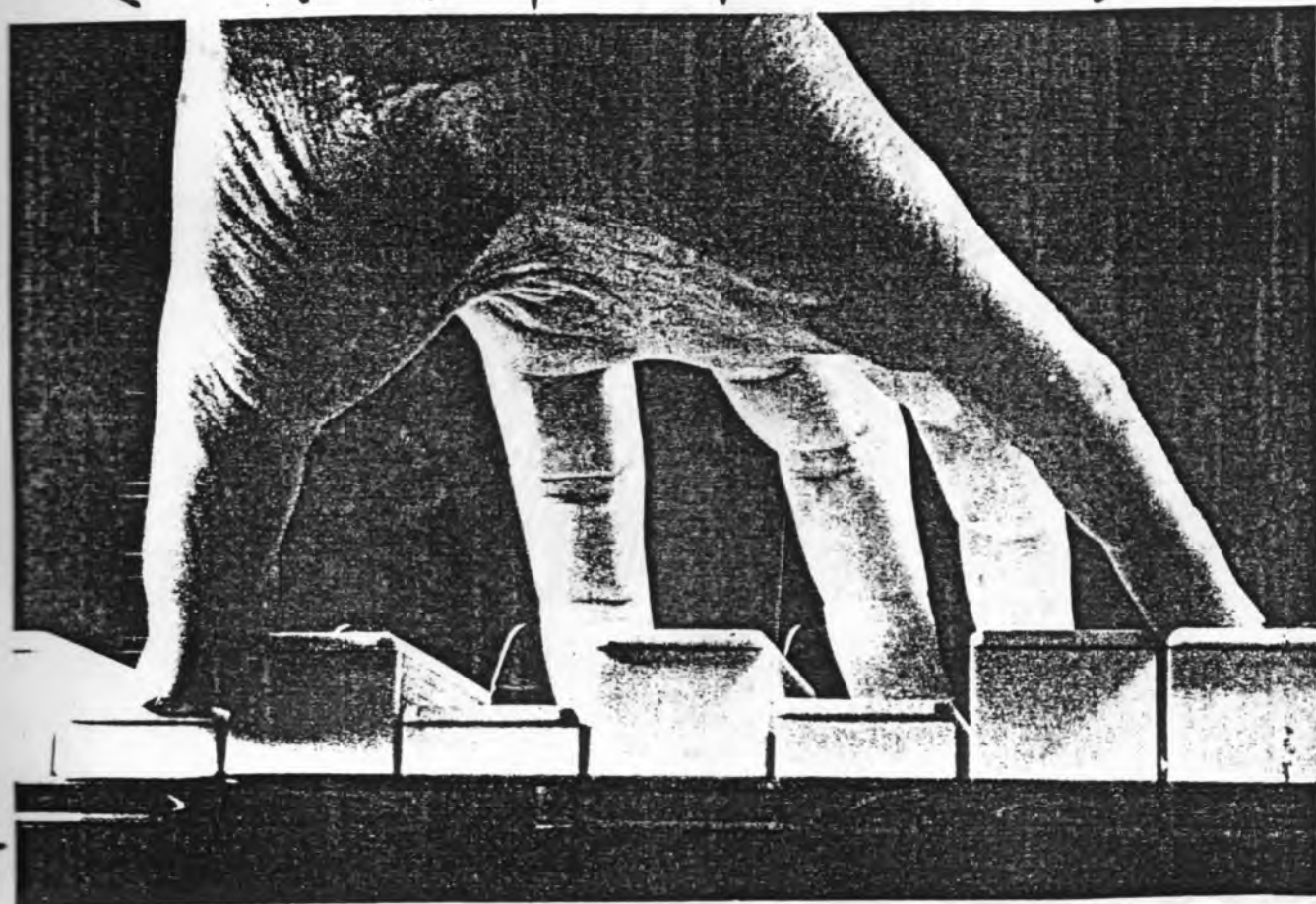
Ptám se tedy, proč se T.D. bojí z jedné strany komercializace a z druhé
nahrávají WARSAW IN THE SUN.

"Určitá komerce je věc potřebná" říká Christoph "na tom nevidím nic zlého.
Johannes vnesl do naší hudby svěžest, a proto si myslím, že ještě máme co
říct. Nebojím se o to, že bychom věci, které se nám podaří vymyslet, nereali-
zovali."

Koukám se na hodiny a nevěřím vlastním očím. Trávím ve studiu Tangerine
Dream už tři hodiny. Mám nepříjemný pocit, že ukrajuji z drahocenného času
skupiny.

"To je dobrý" žertuje Christoph" argument ,jak se pustit znova do práce.
Do rána je ještě daleko ."

Ještě před odchodem mi Christoph strká pod nos nové číslo magazínu TIP,
který je programem západoberlinských kin a klubů. Programy kin tvořily
většinou německé a americké filmy německy dabované. Z koncertů je nej-
zajímavější představení americké formace LOS LOBOS.
Christoph se mi ještě snaží dohodnout rozhovor se skupinou ALPHAVILLE.
Chtěl rozhovor s chlapci od BIG IN JAPAN ? Ne, děkuji !!

SMUTNÝ

CIRKŮ

20

OKBAND

Tak je to konečně verku, problém, který mě sužoval celé dlouhé měsíce a myslím, že jsem v tom nebyl sám. OK Band je dnes prosperující profesionální skupinou a právě mu vyšla první LP /Disco !/, má spoustu příznivců a .....to je ono, i spoustu zapřísáhlých nepřátel, ke kterým se počítám i já. Takže nyní je naprosto jasné, jak bude celý článek vypadat. Ne, nechci si hrát na pana Rejžka /jeho kritiky si ostatně nepamatuju a v Melodii jsem už dlouho na žádnou nenarazil/. Budu vycházet z článků o skupině uveřejněných v Kruhu č.7 Sekce MH, Melodii, Tribuně, Mladém světě a z rozhovorů s kapelou ve Větrníku čs. rozhlasu. Tak tedy :

Počátek 80.let byl konjunkturou naší hudební scény. Dravě se prosazovala "nová vlna", konvence padaly jako švestky a poprvé bylo možno říci, že to co se hraje u nás není jen odrazem západoevropské produkce. Svým způsobem byl tento hudební projev ryze český, vycházející z místních tradic a možností. Jenže po vzestupu přichází krize. Bohužel tentokrát vyvolaná zcela nesmyslně zvenčí.

Zhruba před dvěma roky jsme prožívali "inkvizitorské" období, které velice silně a nesmazatelně poznamenalo naší hudební, kulturní a vlastně i politickou scénu. Spousty kapel přestaly rázem existovat, nebo se jejich činnost omezila na minimum, nevyjímaje profesionální soubory. OK Band byl velkým příslibem.

Vystupovali jako předkapela Pražského výběru a vzor nové vlny. K jejich věrným posluchačům jsem patřil i já, první singly dosud vlastním.

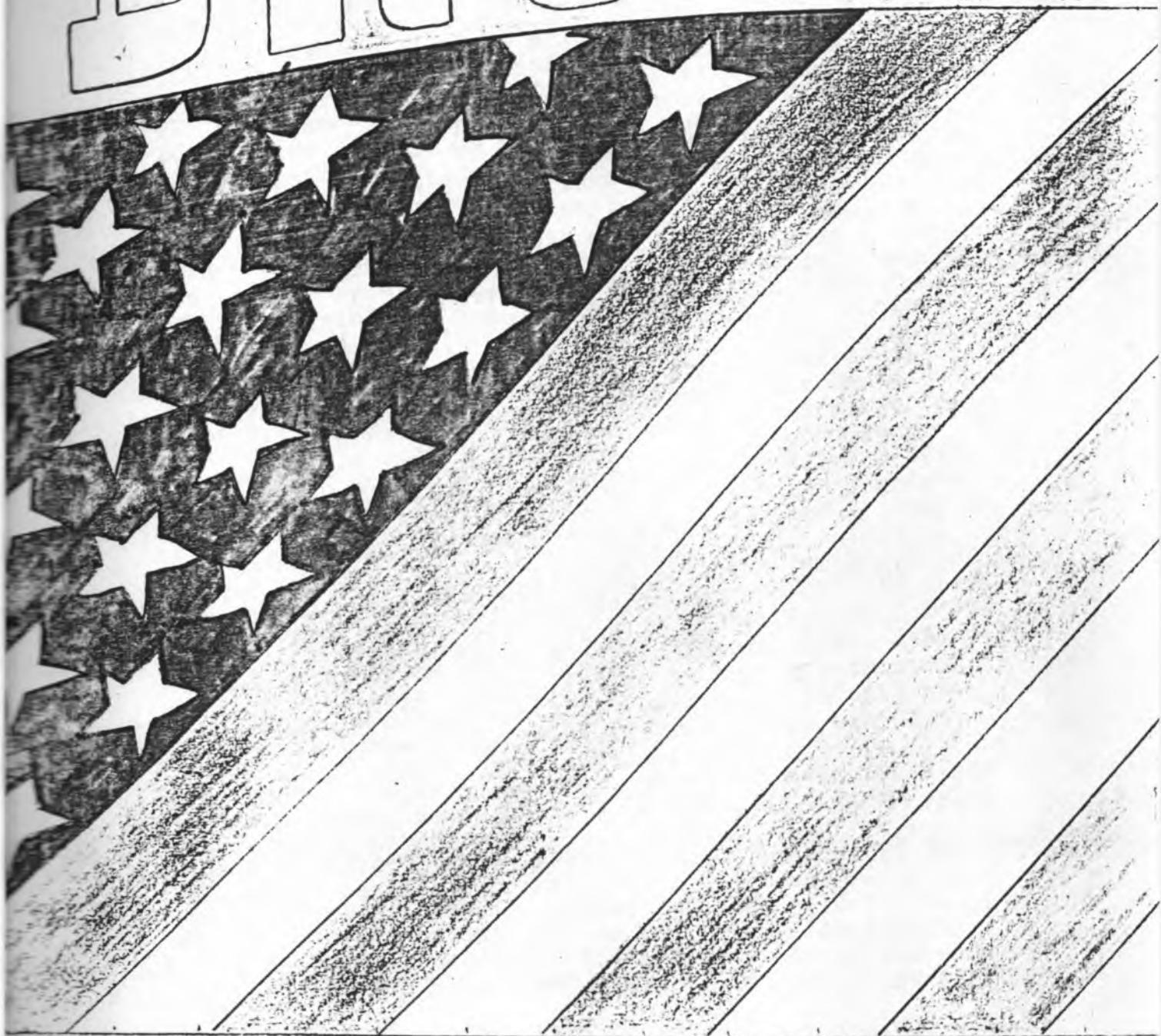
Po pálení čarodějnic nezůstal kámen na kameni. Popsaly se stohy papíru /doutám, že někteří novináři chodí domů stále kanálem/. Svě si v Tribuně řekl i pan Kočandrle /Vladimír OK/. Nechci Kočandrlemu sahat do svědomí, kde si při svých VČ studiích našetřil na aparaturu, jde o zásadnější věc, nevím jestli chtěl přispět také svou trochou do mlýna, nebo omluvit osamělou existenci své kapely mezi jinými umrtvenými "new wave bandy", ale rozhodně se odvděčil Pražskému výběru za "chléb kamenem", a to opravdu pořádným. Z jeho dalších rozhovorů je naprosto jasné, že mu nezáleží, odkud vane vítr, který mu fouká do plachet. Zřejmě se tvrdošíjně drží hesla "či chleba jíš, toho píseň zpívej" a je tu ještě další skutečnost, pan Kočandrle totiž jako jediný, na rozdíl od těch ostatních nekubů, uměl nejen hrát, ale i jednat a ledasco zdůvodnit a ubránit, věděl před kým a jak se hájit a co má dělat. Nakonec není tak důležitá muzika, ani zásady, když se jinde klubou peníze. V naší společnosti tento jev není vyjimečný a je jedním ze spousty které se dnes před námi vynořují v celé své hrůzostrašnosti. Vladimír OK sází na jednodušší cestu, tou si hodlá došlapat vzhůru pro svých třicet stříbrných, že přitom ztratil tvář ho jistě nebolí, protože bez páteře člověk tolik necítí.

Jen na žižkovský zdi bude vedle nápisu Imro A. miluje Eržiku B. ještě kludný vzkaz pro OK Band, zřejmě od člena jiné kapely, které se pro její zásadní postoj tolik nedaří.....

/peen/

BRUCE

SPRINGSTEEN

V roce 1976 byl v Londýně koncert amerického zpěváka a kytaristy Bruce Springsteena. Plakáty hlásily: Londýn je připraven na Bruce Springsteena! Tehdy 25-ti letý umělec byl už znám z desek GREETINGS FROM ASHBURY PARK NEW JERSEY, THE WILD, THE INNOCENT AND E-STREET BAND a navíc už měl nahranou slavnou BORN TO RUN, na které ukázal rukopis svých technických možností. Londýnský koncert, až na ty řvoucí plakáty, byl přijat diváky jako jeden z největších, které kdy Londýn mohl vidět. Springsteen, na kterém byl znát vliv Phila Spectoru, byl doprovázen skupinou E-Street Band, která tehdy hrála ve složení: Gara Tallent - bass guitar, Max Weinberg - drums, Roy Bittan - keyboards, James Brown - saxofon, hráč legendární sestavy Jamese Browna Famous Flames. Koncert byl opravdu dobrý, ale nemůžu souhlasit s výrokem jednoho amerického novináře, který řekl: "Viděl jsem budoucnost rock and rollu, jmenuje se Bruce Springsteen."

Ale ukázalo se, že to byla slova prorocká. Po ukončení dvanáctiměsíčního turné /1984-85/ a po ohromujících koncertech na stadioně ve Wembley se Springsteen dostal na první místo hvězd, dokonce před Michaela Jacksona a Prince. Springsteen na rozdíl od těchto hvězd reprezentuje "zdravou" hudbu, o které už dávno snili organizátoři rockových koncertů. Na jeho vystoupení můžou přijít rodiče s dětmi nebo děti s rodiči, a ani se to líbí nebo ne Springsteen stvořil svůj vlastní image Američana zdravého fyzicky i duševně. Nekouří, nepije, ani moc piva si nedá, obléká se pouze do džinsů. Jedni v něm vidí prostého farmáře, druzí Jamese Deana, idol americké mládeže padesátých let. Zpívá prosté písně vycházející z tradice hudby COUNTRY, i když samotná hudba je na dálku vzdálená tomuto stylu. Jeho písně jsou o tom, co se mu líbí, co ho bolí a v tématech netýnechá ani válku. Vyhnul se vojenské službě, aby nešel do Vietnamu a to tak, že si před komisí zahrál na homosexuála. O několik let později nahrál hymnu pro všechny ty mladé lidi, kteří to ve Vietnamu odnesli: ta skladba je k nalezení na desce BORN IN THE U.S.A., která vyšla v milionových nákladech.

Tento "nový Dylan", jak ho někteří neustále nazývají je dnes velkou osobností rocku i novým typem umělce ze škatule protest-singers. Springsteen to dnes dělá trochu jinak než jeho předchůdci. Těží ze své životní zkušenosti a ne z jakéhosi konkrétního společensko-politického programu. Jeho idolem byl především Elvis Presley, ale nechtěl ho následovat.

"Začal jsem hrát, protože chci dělat něco dobrého, pozitivního. Věřím, že se mi to podařilo. Nikdy jsem nechtěl být to co Elvis, Dylan nebo Rolling Stones. Nelíbí se mi taková role. Raději budu obyčejnej dělník. Makat, udělat si svou práci, navíc dobře a když, tak se do něčeho zamíchat." Springsteen měl navíc sehrát významnou roli při volbě amerického presidenta. Oba kandidáti Reagan i Mondale chtěli povolat Springsteena, aby jim pomohl získat hlasy mladých lidí. Ronald Reagan řekl: "Budoucnost Ameriky leží v poslání nadějí, které najdete v písních člověka, syna New Jersey, Bruce Springsteena."

Springsteen ale reklamu zrovna moc nemiluje. Dokazuje to i scéna z roku 1976, kdy Bruce zničil většinu svých plakátů před vystoupením v Londýně proto, aby sem po několika le-

tech přijel znova. Jeho triumfy byly tři koncerty, které se konaly na londýnském stadioně ve Wembley před 72 000 diváky. Během svých tři a půl hodiny trvajících koncertů zpíval s takovým zápalem a hrál s takovou vitalitou, že krátké oddechovky mezi písničkami byly skutečně krátké k nabrání nové energie. Všechny lístky byly týden dopředu vyprodané a promotéři marně vzpomínali, kdy byl takový zájem o vstupenky. Na černém trhu se lístky prodávaly vysoko nad cenu a hodně jich bylo dokonce falešných. Springsteenovy koncerty postavily na nohy londýnskou policii, která měla v paměti tragický začátek finále FMEZ v Bruselu. Nic se ale nestalo, všechny nápory zachytily zátarasy. Někteří lidé se ptají, jak to, že tento umělec vydělávající za večer 330 000 dolarů, mohl v sobě nalézt tolik prostoty a nekomerčního podání. V jeho hudbě můžeme najít vliv různých hudebníků, jako jsou Benny Goodman, Chuck Berry, Bob Dylan nebo Van Morrison. Jeho muzika se trčila do vkusu starým i mladým, navíc se líbí i lidem vyznávající jiné hudební směry. Je to člověk s darem štědrosti a v tom je jeho síla !!!!!

BRUCE SPRINGSTEEN - HVĚZDA PRO VŠECHNY ?

Kdosi řekl, že Bruce Springsteen je budoucnost rock and rollu. Ale kdo stál za jeho úspěchy ? Jeho jméno je Jon Landau, jeden z producentů zpěváka a kytaristy. To on se přičinil o první velký úspěch desky BORN TO RUN, která vyšla v roce 1975. Od této chvíle trvá velká kariéra kytaristy a zpěváka Bruce Springsteena. Jaká je pozice tohoto muže ve Spojených státech ? Zde trvá zájem odborníků od začátku jeho úspěchů. A jinde ? Třeba ve Velké Británii trvá určitá jazyková bariéra dodnes, ale v dalších evropských zemích je nesmírně populární, ale nemůžeme mluvit o takové euforii, jaká je v USA.

B.S. vyrůstal v malém americkém městečku. V 60-tých letech "hitl" hudbu Beatles a chtěl se stát rockovou hvězdou. Nemohl si však nechat narůst dlouhé vlasy, aby nevzbudil v městečku rozruch.

Bruce Springsteen šel ve svých začátcích nejdříve do New Yorku, potom do Kalifornie, aby se po porážkách vrátil zpět na Východní pobřeží. Tamní kraj byl skutečně vhodný a jistý pro tohoto umělce. Poznával města, svět a s ním i lidi a jejich zvyky. Rozmlouval s lidmi o jejich práci, o vztahu k ní a o všem, čím žije a co dělá obyčejný Američan. Američan, jakého Evropa nezná. Z té strany oceánu je znají jen jako perfektně oblečené, bohaté a fotoaparáty cvakající turisty. O Američanech, o kterých zpívá Springsteen prostě Evropa nic neví. Proto třeba nesaráží, že album Nebraska se setká s úspěchem u Evropana pro své melancholické balady, jejich melodii a zase s naprostým nepochopením textů. Album The River se zdá zase jako monotónní deska především, co se muziky týče. Možná je to tím, že desce chybí megahit typu Born in the U.S.A. . Ale jenom možná. Deska je ale skutečně vynikající. Nechybí rychlé, dynamické rockové skladby ani melodické balady.

Springsteen zpívá pro obyčejné lidi žijící v Americe. Jeho vliv je obrovský stejně, jako země ve které žije. Tento článek nebyl napsán proto, aby jste hned začli poslouchat desky Bruce Springsteena. Musíte napřed poznat jeho, jeho pozici a nepřátele v USA i lidi, pro které tento milionář v džínsech zpívá.

„JAY SE RADI
KULTOVNÍ SKUPINA

Pražské výběr®

Jak se rodí kultovní skupina

O výše uvedené kapele psát, znamená připojit se ke všem, kteří se trochu smočili v dobách dávných i nedávných. Zkusme to však jiným směrem. Nebudeme se příliš zabývat historií skupiny, ale spíše důsledky jejího zániku. Protože teprve smrt udělala Pražský výběr nesmrtelný.

1. VÝHONKY RÉVY

Protagonistou celého projektu byl nadaný, leč neposlušný žák Ilji Hurníka - Michael Kocáb. Ovšem těžko hovořit o nějaké hvězdě v tomto seskupení, neboť jej tvořily individuality opravdu silné a nenapodobitelné.

Kocáb, Pavlíček a Hrubeš se společně podíleli na práci v Mahagonu. Pražský výběr byli spočátku spíše jazz-rockovou skupinou. Výborné LP "Žízeň" je dokladem toho, jak se Kocáb vyrovnal s tímto hudebním cítěním.

2. DÁLE, OD JAZZU DÁLE.....

Ovšem zjevuje se nová hudba, nové myšlení. Poskytuje mnoho nevyzkoušených /nebo málo používaných/ novátorských prostředků. New wave není jenom punk, ale i složité harmonie a hudební struktury. Zjednodušeně řečeno, byl to prostě "big beat", jenže trochu jinačí, než ten, kterým se prezentovali legendární Matadors a Flamengo.

Všechno je postaveno na jiném základě.

Po celou dobu, co Pražský výběr hrál "novou vlnu", získával spousty příznivců, objevil se dokonce v televizi a vydal jeden singl. Absolvoval turné po Maďarsku a západním Německu, a to rozhodně ne bez úspěchu. Příznivci i ti ostatní zvědavci a napětím očekávali velkou desku, která měla vyjít. Hovořilo se však také o rozchodu skupiny. Nakonec dopadlo všechno jinak. Kdo zná nahrávku z posledního koncertu kapely v Hradci Králové, ví, že tento jistě nebyl hlavní příčinou vetující její existenci, ale i to je všechno za námi.

3. KÁMEN VE ZDI

Elpíčko však bylo už natočené a dokonce vylisované. A teď teprve začíná ta pravá mela, desky bez obalu a etikety ve středu se prodávají na burzách za 200 až 300 korun. Každý chce mít doma kvalitní nahrávku, nesmí

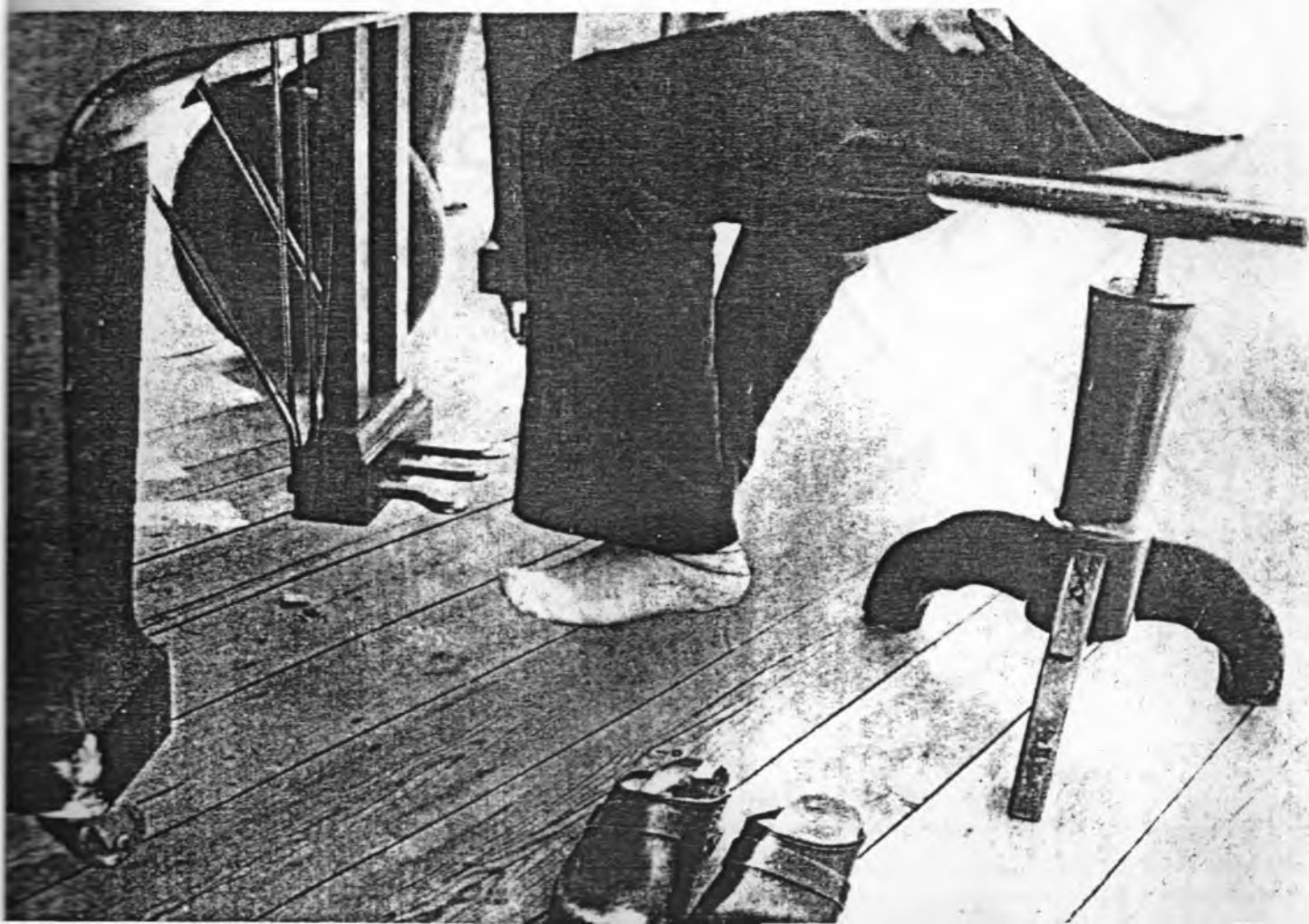
samozejmě nic chybět, a tak se spíš poslouchají nekvalitně nahrané kazety z různých koncertů, než produkce našich garmofonových firem.

U nás je již dlouhým zvykem hladovění po všem zakázaném, ať už to jsou časopisy, knihy nebo muzika. A tak si nakonec ti nepřející a obávající se kuželkáři vykopali svou jámu, které se zákonitě nemohli vyhnout.

Všelijaké nepodložené zvěsti o znovuoobjevení Pražského výběru jsou zatím jen toužebným přáním. Pavlíček a Kocáb snad spolupracují občas ve studiové skupině. Vilém Čok našel své místo v ambiciozním Kopedu a Jiří Hrubeš, který v říjnu 1984 emigroval, už těžko skupinu podpoří. Je ovšem docela možné, že se časem objeví Pražský Výběr znovu na podiu. To ukáže ale budoucnost. Každopádně se stal bez vlastního přičinění legendou, kultem, který je vzýván spoustou mladých lidí. Mají k tomu důvod, protože kapela ve své době přinesla to nejlepší, ať se to týká hudby, textů /F.R. Čech / a konečně i jevištního vystupování.

Jenže nezbyvá, než s trochou nostalgie poslouchat nahrávky a vzpomínat na staré dobré časy. Ty se už nevrátí a my jsme teď tam, kde si zasloužíme .....

/peen/

JOY DIVISION

ROZHOVOR S PETEREM HOOKEM

NEW ORDER

... alba vydala v letech 1979 až 1981 britská skupina Joy Division. ... od mnoha skupin a interpretů směřující ke zesilování a neustálé ... ročně to však znamenalo jeden z význačných zlomů historie rockové ... Joy Division, která je nejznámější kapelou druhé generace nové vlny, ... totiž zasloužila o prezentaci do té doby téměř elitního futurističtějšího ... nejširší posluchačské veřejnosti. Svou syrovou hudbou s chytře využí- ... mrazivým zvukem syntezérů ovlivnili ve velké míře vývoj této hudby, ... do té doby spíše za experimentální.

... zpěváků si od té doby vyzkoušelo nezářivý melancholický projev ... Iana Curtise s přáním docílit obdobné naléhavosti sdělení textů- ... Ačkoliv Joy Division nahrávali u nezávislé firmy Factory, jejich LP ... /Blíž/ se dostalo mezi pět nejúspěšnějších desek roku 1980 a alter- ... i oficiální hudební scény se tak vzácně shodly s jednoznačně po- ... kritiky. Těsně před vydáním tohoto alba tragicky umírá Ian Cur- ... skupina ještě vydává dvojalbum ze starších, většinou koncertních nahrá- ... a stojí před otázkou, co dál.

... úspěch jejich hudby jinpovzbuzuje do další činnosti, a tak pokračují ... New Order. Brzy se vyrovnávají se ztrátou vůdčí osobnosti a už v ... 1981 vydávají LP Movement /Hnutí/. Oficiální kritika však očekávala opa- ... zaběhnutého stylu, a tak toto album vesměs ztrhala. New Order se ještě ... k využití elektronické hudby, ale místo chytlavých melodií ... pastelovým image syntezátorové hudby, jak je používá mnoho disko- ... kapel, vsadili na bohatost zvuku a rafinovaně zaranžované melodie. ... době se specializují na vydávání maxi-singlů. Deseti až patnácti ... záznam na jedné straně desky velikosti LP nahraný na rychlost 45 ... zaručuje vysokou kvalitu reprodukce, a tu si hudba New Order bezpo- ... zaslouží.

... mi Peter, nyní vystupujete jako ... Order, předtím jste se jmenovali ... Division a na samém počátku Warsaw. ... mě-abys rozuměl-proč jste si na ... zvolili právě ten posledně jme- ... název.

... nemá nic společného s Polskem, byl ... prostě název kapely jako každý dru- ... Je sice společný s názvem písně Da- ... Bowieho z LP Low - tam je také ... Warszawa, ale s ní nemá nic spo- ... Ta deska je z konce roku 1977, ... jsme se už dříve jmenovali War- ... Kdośi nám radil, aby jsme se jmeno- ... Stiff Little Kittens, ale všichni ... asouhlasili s Warsawou. Někteří ... říkali, že z toho jména nic nebude, ... se s tím ozvali, až když jsme ... přejmenovali na Joy Division."

... proč jste se vlastně přejmenovali na ... Division ?

... Dověděli jsme se, že existuje kapela ... podobným názvem - Warsaw Pact."

... škoda, že se to stalo. Pověz nám něco ... začátků.

... Byli jsme na koncertě Sex Pistols v ... Manchesteru. No a tam jsme si pomysli- ... když hrajou oni a moc jim to nejde, proč ... jsme nemohli hrát taky. Já a Bernie ... koupili kytary, sobě samozřejmě

... basovou. Potom jsme potkali Curtise, ... kterej dělal už s různějma lidma. No, ... a tak to začalo. Ale museli jsme seh- ... nat ještě bubeníka. Podali jsme inze- ... ráty, ale nikdo se nepřihlásil. Pak dal ... Curtis ještě jeden inzerát do místních ... novin v Manchesteru a na ten se ozval ... Steve Wright. Když jsme byli pohromadě ... vydali jsme se na cestu-my čtyři mu- ... zikanti, manažer Bob Gretton a Martin ... Hannett náš producent."

● Ten už ale vaším producentem není. Spolupracuje s U2. Proč jste se rozěšl

"Nelíbilo se nám to, co udělal s první- ... albem New Order. Nechtěli jsme takovo- ... změnu. Připouštím, že chybu neudělal j ... on, ale i my. Čas nás ale už naučil."

● Pověz mi něco o muzice Joy Division. Mně připadala ponurá a depresivní. Neb se mi to jen zdálo?

"Depresivní? Ne! Ale připouštím, že t ... Ia divná. Když dnes poslouchám texty ... Iana Curtise, tak mi taky běhá mráz po ... zádech. Ale tehdy jsme je slyšeli jiné ... Jinačí to bylo na začátku, jinačí je t ... nyní."

● Po smrti Iana Curtise se toho ve vaší ... muzice dost změnilo. Movement je ještě ... ve stylu Joy Division, ale Blue Monday ... a Power Corruption and Lies - to je u

ale směrem k diskotékovým rytmům.

...že na Novemenu je muzika poměrnější? Možná, že se ti to zdá, ale texty rozhodně ne !"

...zemřel Ian nastaly změny ve stylu vaše skupiny, vedoucí byl pryč.....

Ian nebyl nikdy vedoucím. Všichni si byli rovni, a tak se také pracovalo, poměrně demokraticky. Ian psal všechny texty, ale muziku a ostatní věci tvořil celý team. A tak taky pracujeme nyní. Věchky nové věci, než s nima dème do studia, přehrajeme na koncertech. Jsme si rovni. Ostatně texty nyní píšou všichni."

Kdyby Curtis žil, hráli by jste takovou muziku jako nyní?

Takovou, určitě takovou ! Muzika by byla ta samá, ale texty určitě jiné!"

Připustil sis někdy, že se něco podobného může s Ianem stát ?

...to byl pro nás obrovský šok ! Rozhodli jsme se v pátek po koncertě a tragédie se stala v sobotu, měli jsme koncert v pondělí na koncerty. To byl pro nás opravdu šok. Ian byl normální sympatický člověk, často se usmíval často žertoval. Neměli jsme ponětí, že se s ním něco podobného může stát!"

...mluvme už o tom. Sebevražda Iana Curtiise otřásla každým. Vraťme se k muzice. Identifikovali jste se s punkem, nebo to byl jiný impuls vašeho muzicírování?

Byli jsme součástí toho všeho, co se tehdy dělo. Chodili jsme na koncerty, měli jsme lidi, kteří tuhle hudbu milali. To byla pěkná doba."

Když jste nahráli Blue Monday byla to doba komercializace, vždyť konec je plně diskotékový. Měla snad na vás diskotéková hudba nějaký vliv ?

Všechno co posloucháme má na nás nějaký vliv. Něco uděláš a zjistíš, že se to něčemu podobá. Každý je pod nějakým vlivem. To děláme nyní velice často."

Mlalo se to i v Joy Division to znamená - následování vzorů ?

To se týká jen Iggy Popa a The Stooges, u ostatních nevím."

...co z Jimi Morrisona ?

...neřekl jsem žádné desky The Doors

před LP Closer. Nerozumím tomu, proč nás přirovnávají k Doors, když - věř mi - nikdy je nikdy neslyšeli."

● Ale až si je poslechneš, možná najdeš spojitost.

"Ne, raději ne ."

● A co ve způsobu zpěvu ?

"No možná, že lidé hledali pěvecké podobnosti mezi Morrisonem a Curtisem, ale v hudbě je to nesmysl. Když nyní poslouchám Iana, je to každým coulem Ian a ne Morrison ."

● Je čas končit, za chvíli začne koncert pověz mi ještě - myslíš na znovuvydání vaší první desky Warsaw ?

"Ne! Nemáme to zapotřebí. Lidé by to určitě koupili. Někdy sám nevím ale opakuji - nemáme to zapotřebí ."

● Proč jste tedy odesouhlasili vydání LP Still, kde jsou staré skladby a ukázky z koncertů ?

"Plánovali jsme vydání ještě v době, kdy Ian žil ."

● A na čem pracujete nyní ?

"Na novém albu, právě se dokončuje, není ještě celé nahrané. Některé skladby odehrajeme během koncertu. Připravujeme se na první výjezd na Dálný Východ do Japonska - a možná to vyjde i tady v Polsku."

...tvrdá hudba je i obyčejná, hutná a přehledná, takřka bez výjimky
...techniku a pestrou paletu hlasitosti, obojí v tomto žánru neobvyk-

Wellerova antisolová, lennonovsky doprovodná hra divoce drhnutých akordů jakoby se rodila až z písně samotné. Jeho stylově hrubý hlas jistě nastupuje v osobitosti Lydonovu nebo Stingovu ale i v netypické písni, jakou je např. malounko barokizující Smithers-Jones, přesně vyzpívá, co si Weller - autor usmyslel. Když sám někdy přiznává, že si hudebně vy-
plácuje od Buzzcocks a Joy Division, trochu nadsazuje.

Nesmyslně Wellerův je způsob myšlení a vyjadřování :

"Obyčejní lidé nemají čas
přemýšlet / ne že by za to mohli
protože se musíš štvát a lopotit
abys měl jistotu, že se najíš
Vláda hrozí hospodářským poklesem
potom ti vyhrožuje válkou
že ti z druhé strany ti prý chtějí vzít
všechno co už stejně nemáš."

/ Trans-Global Express /

"Kdyby lidé byli stvořeni k životu v krabici
bůh by jim dal provázek
aby se jím ve zlatých dobách převázali
a sny jim nepropadly stropem."

/ The Planners Dream Goes Wrong /

Bez tištěného textu, bohužel, rozumí Wellerově výslovnosti málokdo. A i
kdyby: takovéhle verše se nestanou tím nadčasovým poetickým almanachem
jako Dylanovy? Mitchellové nebo Cohenovy. Bez spojení s hudbou Jam mnoho
strácejí na vášnivost a důstojnost své výpovědi o strachu před ztrá-
tou osobnosti ve státě, kde moc zbytněla, na celkové atmosféře, plné síly
a vůle k činu.

Třeba i k rozpuštění skupiny uprostřed zajištěné kariéry..... "protože
cítím, že jsme dosáhli všeho, čeho jsme společně jako byli schopni," zdů-
vodnil Weller v dopise na rozloučenou loni v říjnu, před posledními kon-
certy ve Wembley. Mezi pojmy rock a poctivost bylo zas v jednom mrazivě
krásném okamžiku položeno rovnítko.

Řekněme si ještě něco o skupině The Jam.

Jan Prokopec v bulletinu JAZZ napsal : Paul Weller, skladatel skupiny
Jam si všímá spíše každodenní šedi, která se naopak dotýká kohokoli a
kdykoli. Všímá si stárnutí, rozchodů /i pracovních/, vrtochů a změn anebo
naopak žádných změn, prostě toho všeho, co nás denně obklopuje a co nás
štve, kolikrát ani nevíme proč.

THICK AS THIEVES

"Časy byly tvrdé
ale ne tak jako nyní
patřili jsme k sobě
a nic se mezi námi a světem nestalo
nic osobního
Byli jsme jedna ruka
ale chtěli jsme to
a jen jen na chvílku to zhaslo
a my jsme ukradli-co nás poutalo"
dohromady

WASTELAND

"A dívej se jak padá déšť
pozoruj to
pozoruj
kácí se a padá
jako naše životy"

PRIVATE HELL

"Jak běží dny
a trochu víc
nemůžeš si vzpomenout
bylo to to, cos chtěl ?
...ten člověk, jehož kdysi miloval
je tlustý a plešatý
a zřídka doma
jako obvykle pracuje přesčas"

SMITHERS-JONES

"Pojďte dál, Smithersi, kamaráde,
sedněte si, ulevte nohám
mám pro vás novinku-
už nemáme pro vás místo.
Je mi líto Smithersi-Jonesi"

*) SKUPINA

... z největších osobností britského nového rocku Paul Weller se asi
... rovému soulu Style Council. Kdo by čekal, že to udělá? Jeden z nej-
... nejvíce se angažujících hudebníků opouští rockovou scénu
... která byla po léta domovem lidí právě tohoto typu. Opustil to, za co léta
... a zařadil se mezi ty, které v začátcích nenáviděl.

... est, opravdovost, poctivost.

... to pojmy typické právě pro populární hudbu? Jestliže tedy jimi od-
... nicí charakterizovali trio, které se z britských hospod a klubů dosta-
... k trojnásobnému vítězství v anketě New Musical Expressu o nejlepší
... ovou skupinu, člověk se musí ptát: o čem a jaká hudba to je, a proč
... Albion tak malou odezvu?

... všechno včetně názvu začalo o školních přestávkách ve Wokingu, v hrabství
... Surrey, kde od roku 1972 jamoval čtrnáctiletý rockový kytarista a zpěvák
... Paul Weller s různými spolužáky, až se v roce 1975 objevili Rick Buckler
... / a Bruce Foxton / baskytara /. Tehdy jim bylo dvacet. Rok nato, těs-
... před prvními náznaky budoucího úspěchu, odešel Steve Brookes, Wellerův
... kamarád z prvotního dua. Od té doby se už Jam nikdy neměnili.

... dávno všichni obdivovali Who, idol sociální skupiny tzv. Mods, mladíků
... kteří si své nízké postavení ve společnosti vynahrádili víkendovým řá-
... na na skútrech a tancovačkách a odlišit se i šviháckým oblékáním.

... když jsem prvně slyšel My Generation, znělo to jinak než všechno předtím,"
... vzpomíná si Weller. Opustil školu v šestnácti, myl okna a dělal na stavbě
... s otcem. Buckler byl kontrolorem elektroměrů a Foxton tiskařem.

... se Jam pracovali s pomocí Wellerova otce, který se stal jejich ma-
... nagem, aspoň do londýnské sklepní hospody Kotva a naděje, trmáceli se po
... Surrey kde se dalo, i v kabaretech a dělnických klubech. I valčíky museli
... hrát. Přitom všechno je táhlo k hudbě Who, Kinks, Small Faces - písně Beat-
... les byly pro ně tehdy těžké - a k soulovým klasikům Reddingovi, Robinsonovi,
... Barseyemu a Wonderovi.

... tímto zájmem se moc nehodili k oné vlně, která dědictvím minulosti
... vedla. Nepotřebovali ani drogy, hráli dost energicky i bez nich. Nepropa-
...ovali anarchií, hlavně ne v hudbě. Že byli samoukové, to by podle údernosti,
... elastičnosti a přesnosti jejich rytmiky sotva kdo hádal.

... časopis Sniffin' Glue jim vytknul, že jsou pohodlní, ztrácejí zamě-
...ření a že dokonce na podiu ladí.... V tom zásadním se však Weller, přiroze-
... mluvčí Jam a autor téměř všech písní, s punkem srozuměl: co nehrát.

... Je strašně odpuzivé poslouchat kapely jak hrají něco, co pro vás, když je
... okolo osmnácti, vůbec nic neznamena. Žádná z písniček, které slyšíte
... nemá s vaší životem nic společného. A to jsou nejen skupiny jako Led Zeppeli
... vůbec nejhorší srágora je podle mě disco. Strašná je ta finanční stránka
... věci. Ve srovnání s nějakou kapelou je diskotéka vlastně laciná, takže dnes
... máte diskotéky ve všech klubech a barech. Tudíž mladí, kteří neslyší nic ji-
... něho, mají v mozku vymeteno a myslí si, že disco je to nejlepší na světě."

... když svým životem nedostáli pravdě svých písní, strhal Weller i Rolling
... Stones: "Jak můžete být mluvčím mladé generace, když deset měsíců z roku
... bijete někde na jihu Francie?" Mířil i na Who: "Nemůžete zpívat rock,
... když máte pivní mozol." Koledoval si o podobná měřítka - pokud by Jam do-
... sáhli podobných úspěchů. Jenže oni za dva roky hráli kromě Londýna jen ve
... třech městech.

... už ale ze sna probuzené gramofirmy chtěly "každého, kdo rozeznal špiča-
... tější stranu zavíracího špendlíku". Vzhůru byly i noviny. Poté, co Polydor
... který si předtím těsně nechal uniknout Sex Pistols, Clash i Damned, vydal
... v dubnu skupině první singl / 1977 /, věnoval jí Melody Maker dvojstranu.
... Za měsíc už recenzoval první LP. A Wellerovi bylo stále teprve Devatenáct!
... Za prvním turné v Americe hráli Jam v roce 1978 před Blue Oyster Cult,
... nálem propadli, a ani později zde - lépe dopadli třeba v Japonsku a v NSR -
... neuspěli naplno, ale doma byli proroky. Mezi šestnácti singly, které Jam v
... letech 77-82 vydali, byly hity jako Eton Rifles, Going Underground, naráz v
... čele britské hitparády, jak bývalo zvykem Beatles, a totéž se opakovalo s
... Town Called Malice. Kategorie nejlepší skupiny, skladatele, kytaristy, bas-
... kytaristy a bubeníka vyhráli Jam v čtenářské anketě NME třikrát za sebou.

HUDBA, DEŠ &
DIVADLO

URBAN
SAX

SAXOFONY

APOKALYPSY

Prokopce rařadil desku Setting Sons mezi ty alba, které nejlépe cha-
radíváme-li se na současného Paul Wellera, nejspíše stin toho hudebníka,
terý svou krutou hudbou rozdával radost. Jeho schopnost mít smysl pro
ša pokrokové /myslím tím mírové akce/ mu však zůstala. Nechyběl snad na
liné pokrokové - mírové akci, kterou pořádali jeho kolegové z hudební
blasti. Přesto, že jde o koncerty jejichž výtěžek jde třeba do Etiopie,
ostal se Weller do společnosti, jejímž cílem jsou jen peníze.

Sál-publikum, Jeviště-hudebníci. Klasické prostředí koncertu. Možná ideální. Možná.

Zkuste si ale na chvíli přimyslet prostor a pohyb, zvuk přicházející ze všech stran, shora, sdola, stále kroužící.

Nyní zrušte všechny zvyklosti tradiční instrumentace- všichni ať hrají na saxofony/pohybující se klavíry by snad byly zajímavé, ale poněkud nepraktické/.

Za třetí, představte si hudbu, která se brání jakémukoli zařazení.

A nakonec jděme ještě dále, až do míst, kde rozdíl mezi hudbou, divadlem a dalšími formami umění přestávají existovat.

Stále mě sledujete? Jesliže ano, tedy vítejte do zázračného světa Urban Sax.

NEKTERÁ FAKTA:

Urban sax-návrh městské zástavby z hlediska akustiky.

Vznik-Paříž 1973

Obsazení-30 a více saxofonů, příležitostně sbor, nebo perkuse.

Diskografie-dvě alba u zaniklé firmy Cobra, jedno spolu se známým průkopníkem konkrétní hudby Piere Henrym u francouzského Philippe.

Výsledek-jazz, minimalismus, show, avantgarda, divadlo, rock, či cokoli vás napadne.

V AKCI:

Na prostranství před Královským divadlem v Lázních přešlapuje trpělivý dav a čeká. Na co? to nikdo neví. Plakát ve foyeru oznamuje, že skupina saxofonistů z Paříže vystoupí ve 22 hodin, jako součást lázeňského festivalu. Ale proč tedy nikoho nepustí dovnitř? Do atmosféry napjatého očekávání se najednou zařizne strašidelný zvuk. Je to bezpochyby saxofon, ale odkud? Lidé se zmateně rozhlíží. Tam to je!-až na vrcholku divadelní střechy. Ano, TO, protože u postavy v bílé ochranné kombinéze, se stříbritou plynovou maskou na tváři, nelze pohlaví určit. Všechny oči se tiše a nehybně upírají na vetřelce.

Opět onen hrůzný zvuk! Nyní však odkudsi za davem. Hlavy se otáčejí v tenisovém unisonu.

Naproti, balancujíc na vrcholku červeného cihlového domu, je další, podobně oděný saxofonista. Ti dva pokračují ve svém tajemném duetu asi pět minut, než se přidá třetí android, nesoucí ohromný Tibetský gong. Strašlivý úder ještě zvýší napětí. Hutnost zvuku je úžasně působivá ve spojení s intervaly ticha, které jsou stejně důležité, jako hudba sama.

Pojednou je odkudsi slyšet tichý, výhruzně znějící rytmus. Mráz běhá po zádech. Ulicí přichází celé procesí včetně jednoho, jenž vleže na nosítkách hraje na saxofon. Směs smíchu, zmatku, strachu a napjaté zvědavosti vítá průvod, který se pomalu usazuje na schodech do divadla. Všechny zvuky náhle umlkají, napětí se dále stupňuje. Teď zvedají své nástroje k nebi, jakoby saxofony byly součástí jejich těl a prostor rezonuje smutnými, zalostnými tony. Tak emocionálně působící zvuk jsem z dechových nástrojů ještě neslyšel. Vypadá to, jako bychom byli svědky dávného pohanského rituálu. Brr, atmosféra je krásně strašidelná.

Ještě dříve, než se můžeme nechat zcela ovládnout tím, co se před námi odehrává, začne se z jiné ulice blížit takřka neslyšitelný zvuk. A najednou se na rohu objeví -vysokozdvížený vozík s třemi saxofonisty na plošině a dvěma dalšími v kabině, za ním auto na údržbu osvětlení/tzv. "česač třešní"/se dvěma saxofonisty na ramenu, které klesá a stoupá v rytmu hudby. To všechno doprovází družina tanečníků, hrajících na zvonkohry. Reakce davu se blíží hysterii. Hudebníci jsou nyní shromážděni před vchodem do divadla, obklopeni rozjitřenými posluchači. Dusivá mlha, po výbuchu dýmavnice, zahání všechny do temných chodeb Královského divadla a malý, rozmařile vyzdobený sál je brzy našlapán lidmi, ale na jevišti není žádný z muzikantů. Ale, vždyť. vedle jednoho sedím?! Další skupinka je v loži, jiné na balkóně, několik jich sedí po mé pravici...

HUDBA:

Osemělá postava na pódiu mává pažemi, její gestikulace připomíná nervózního pařížského taxikáře. Až po chvíli si uvědomíte, že on opravdu řídí. Teprve nyní, po všech překvapeních a šocích konečně sedíte a posloucháte hudbu.

Nejprve zjistíte, že to není žádné free jazzové jamování. Vše je detailně propracováno a provedení je založeno na tvrdé disciplině všech muzikantů. Občas i zapomenete, že zvuk je vydáván saxofony, tak podmanivý a hypnotický je výsledný efekt.

Snad je možné srovnání se "systems music" Glasse, Rileye nebo Reiche, ale i to je dost velké zjednodušení.

Všichni hudebníci mají sluchátka, takže i přes neustálý pohyb jsou všechny skupinky v kontaktu. Samotnou hudbu je takřka nemožné popsat. V pozadí nepřetržitě zní žalozpěvu podobný sbor, vznikající kroužením motivu mezi čtyřmi skupinami saxofonů, přičemž jedna má vždy pauzu na nadechnutí. Tento základ je obepnut složitou sítí dalších motivů, které systematicky přelétají od skupiny ke skupině. Ostatní efekty -šeptání přes náústek saxofonu, ostré trylky, či táhlé pohřební zvuky, hrajívětšinou všichni společně,

PŘEDSTAVENÍ POKRAČUJE:

Vraťme se opět na scénu. Zvedá se ocelová opona a řev publika vítá dva tajemné saxofonisty, stojící na černých stupních. Křik mohutní a další tři se spouštějí

po lanech z provaziště, a potom, jako při nějaké rituální migraci, začíná zbytek hudebníků proudit na jeviště-uličkami, po schodech, skrze dav...

A už jsou tu všichni. Je na ně směšný, trochu až morbidní pohled. Asi třicet saxofonistů, tři kytaristé/dnes pozvaní/, hráč na kotle, pětičlenný sbor se zvonkohrami a vibrafonista. Všichni v bílém a stříbřitých maskách. Pohled na takovou sestavu vyvráží dech. Ale ono to funguje!

Na další hodinu se stáváte součástí strhujícího koncertu Urban Sax: hutný rytmus, kroužící a valící se motivy, zaklínání bez magických slov, to vše hráno v několika úrovních a bez přestávky. Najednou, po uší rvoucím závěrečném crescendo je konec a hráči/či herci/mizí v temném zákulisí. Hurónský řev dokazuje, že obecenstvo už nemohlo být více zmateno a každý si na svou pěst hledá cestu na noční vzduch. Ale ještě není všemu konec... Opět jsou zde! Asi padesát se jich motá po ulici, jako rjící se hmyz a zmatený dav dále hltá všechnu tu absurditu. Je to jako rána z milosti, když hudba náhle končí a v rukách muzikantů se objevují malé flétničky. Pronikavý jek-a jako šílená bílá lavina se s pekelným rachotem řítí ulicemi Lázní.

CO TO VŠECHNO ZNAMENÁ ?

Teď máte asi zhruba představu, jak může vypadat koncert

Urban Sax. Ani jedno vystoupení není stejné. Hudba je samozřejmě vždy pečlivě připravena, ale práce s prostorem a pohybem závisí na okamžité invenci účastníků a možnostech, které dané místo poskytuje. Všechna stanoviště jsou předem pečlivě vybrána a vyzkoušena, aby bylo dosaženo co nejlepšího akustického i vizuálního účinku. Jinak vypdá koncert na benátských gondolách, v pařížském metru, či na vorech ve fontánách před palácem ve Versailles...

Přestože Urban Sax, zformovaný dirigentem Gilbertem Artmanem, existují již jedenáct let a ve Velké Británii jsou takřka neznámí, vydobyli si již v Evropě dost slušné postavení. Část jejich úspěchu/sax appeal?/je založena na jejich schopnosti kombinovat originálním způsobem hudbu s divadelním projevem, takže výsledek představuje jakousi symbiózu obou forem. A protože každý jejich koncert je subvencován centrálními nebo místními úřady, či uměleckými radami, jako část městských slavností a festivalů, není ve vstupném započítána režie. To znamená, že na jejich vystoupení má přístup enormní množství posluchačů všech sociálních vrstev. Televize, video a obrázkové časopisy také velice přispívají k jejich popularitě /jsou velice fotogeničtí/. Pomalu, ale jistě Urban Sax získávají svou bláznivou, ale novátorskou, partyzánskou hudbou stále širší okruh posluchačů. A to jsem si myslel, že Britové jsou excentrici..

Adrian Mitchell

NORMAN MORRISON

2. listopadu 1965
 v mnohobarevných mnohonázorových
 Spojených překrásných státech příšerně amerických
 se před Pentagonem upálil
 Norman Morrison.
 Bylo mu jednatřicet a byl kvaker.
 Jeho žena /ukazovali ji plačící v týdeníku/
 a jeho tři děti
 přežívají, jak se dá.
 Udělal to ve Washingtonu, kam je dobře vidět,
 protože
 lidé se upalovali
 v temných koutech Vietnamu, kde to nikdo neviděl.
 Jejich jméno, věk, víra a láska
 nebyly zaznamenány.
 Tak tohle udělal Norman Morrison.
 Polil se benzínem.
 Hořel. Trpěl.
 Zemřel.
 Tak tohle udělal
 v bílém srdci Washingtonu
 aby to každý viděl.
 Prostě spálil své šaty,
 své doklady, svou narůžovělou kůži
 a oblékl si novou kůži z plamenů
 a stal se
 Vietnamcem.

Alan Jackson

Strážce

Strážce hlídkující v městských hradbách
 s rozkazem
 Střílet po barbarech
 Střežit brány
 za nimi v chladném nočním vzduchu
 hudba a světlo
 "nějací prevítí si užívají"
 /rozbité sklo řev/
 moci tam za nimi.....být jedním z nich

Ale to by trvalo osmdesát let
 vykoupit se
 a dát se
 k barbarům

Adrian Henri

DNES O PÁLNOCI

/Charlesi Mingusovi a The Clayton Sguares/

Dnes o pálnoci
Obchodní domy budou inzertovat na všechno 3% slevu
Dnes o pálnoci
Děti ze šťastných rodin budou odeslány do dětských domovů
Sloni si budou vykládat vtipy o lidech
Amerika vyhlásí Rusku mír
Generálové z 1.světové války budou 11.listopadu prodávat na
ulicích fialky

Objeví se první podzimní narcisy
Až listí klesne vzhůru na stromy

Dnes o pálnoci
Holubi budou lovit kočky na zadních dvorcích velkoměsta
Hitler nám řekne abychom bojovali na plážích a letištích
Pod Liverpoolem bude zbudován tunel plný vody
Bude vidět prasata letící ve formaci přes Woolton
A Nelson dostane nazpět nejen své oko ale i svou paži
Bílí Američané budou demonstrovat za své zrovnoprávnění
před Černým domem.
a Příšera si stvoří Dr.Frankensteina
Dívky v bikinách nastaví svá těla měsíčnímu svitu
Lidové písně si zazpívá skutečný lid
Umělecké galerie budou nepřístupné lidem nad 18
Básníci prorazí se svými básněmi do žebříčků hitů
Politici budou zvoleni do senátů pro duševně choré
Práce bude pro všechny a nikdo ji nebude chtít
Ve všech zastrčených uličkách se budou líbat pubertální milenci
v plném denním světle
Na všech zapomenutých hřbitovech mrtví tiše
pohřbí živé
a
Ty mi povíš že mě miluješ
Dnes o pálnoci

Peter Armstrong

BE - BOP

Ve střehu nad saxofonem
hnědý muž hraje
džez nikdo nikdy
nebyl schopen tohle zaznamenat
přesně

je to
řeč jeden hlas
k mnohým
proti nim

hlas z Ameriky
strohý a
přerušovaný
jak v telefonu

hlas
v pravou chvíli
naléhavý

a pak zmlká

Roger Jones

PŘEDSTAV SI MĚ NA ULICI

Představ si mě na ulici
jak rozdávám brožurky
přichází pán
říkám mu "vezměte si"
ale on odpovídá "vý si vezměte jednu z mých"
takže si je vyměníme

dívám se na papír který mi dává

inspirován touto svobodou
a přátelskou výměnou
vzájemně nesmiřitelných myšlenek

říkám si "krásné"
"to je pravá demokracie"
a když zmizí z dohledu
roztrhám to bez čtení.

Brian Patten

PŘIZNÁNÍ MALÉHO HONZÍKA

Dnes ráno
jsem byl hodně mladý a bláznivý
vypůjčil jsem si kulomet, který můj otec
měl schovaný od války, vyšel jsem ven
a zredukoval počet svých mladých nepřátel
Od té doby jsem se nevrátil domů

Dnes ráno
rojnice policajtů se stopařskými psy
bloudí městem
s mým popisem vtištěným
v mozcích a ptají se :
"Neviděli jste ho,
je mu sedm let,
má rád psa Fluta myšáka Mickeyho
a medvídka Biffa
neviděli jste ho tu někde ?"

Dnes ráno
sedím sám na cizím hřišti,
znova a znova
si pro sebe šeptám Vy pitomci Vy pitomci
vymýšlím svůj další přesun,
ale nemohu se hnout
vyčenichali by mě policejní psi,
mají má stará lízátka.

IMAGINÁRNÍ SVĚT

/věnováno Sydu Barrettovi/

Život na troskách reality

Syd Barrett byl jednou z největších hudebních a skladatelských osobností britské rockové scény konce šedesátých let. Spolu se svými kamarády založil PINK FLOYD a sám se stal jejím vedoucím. První album této skupiny bylo vlastně albem Barrettovým. Spojení prvků těžké psychedelie a kosmických témat - a hudby tvoří jednu z nejlepších desek rocku vůbec.

Na druhé desce skupiny nalézáme sice ještě Barrettovo jméno, ale poté se ztrácí úplně. Proč?

Syd Barrett totiž trpí těžkou schizofrenií, tedy vlastně nevyléčitelnou nemocí. Ještě stačí doporučit svého zástupce - kytaristu Davida Gilmoura - a .....konec!

David Gilmour byl jeho nejbližší přítel. Syd ho občas navštěvoval, ale nikdy si spolu nepovídali. Vždy jen přišel, sedl si do křesla a po dvou hodinách odešel. Podle posledních zpráv má Syd Barrett údajně žít v některém ze starých londýnských sklepů.

To je krátký úvod článku, který jsme nazvali /podle originálu/ Imaginární svět. Jde o spojené výpovědi lidí, kteří trpí stejnou nemocí jako Syd Barrett. Tímto článkem chceme krátce vzpomenout na jméno velkého rockového skladatele a hudebníka.

- Svět kolem mne jako by najednou ztratil svou osu. Jako by se náhle rozpadl do nesmyslných podob a tvarů, nesourodých a neúčelných. I já jako bych přestala existovat, jako bych nebyla živá, jen jako kamera zachycující ty útržky světa plného prazivého ticha. Bylo mi zima. Přitom to bylo všechno trochu komické. Nechápala jsem ten shon pořád stojící na místě. Ten divně přetřžený čas, ten zkomolený, kulisovitý a neústupný prostor. Jako by ode mne odpadly smysly a schopnost chápat. Když jsem promluvila, připadá mi to někdy jen jako zvuk tříštícího se skla. Bylo mi jen hrozně úsko. Jako bych chvílema padala do hloubky, ale beze směru, i nahoru, do jakého-si nekonečně prohloubeného nikam, plného hrozeb. Jako by se všechno dostávalo do pohybu jen kolem toho mého magnetického strachu.
- Jsem veden slepými silami. Ovládají mne hodnoty bez obrysu: láska, hrdinství, právo, věrnost, tradice a perspektivy v různých rytmech, v sugestivních ale těžko popsatelných sledech a kombinacích .....
Chtěl bych najít základní etické pojmy, pod jejichž úhlem bych měřil svůj život, jsem však fascinován temnou linií myšlenek a citů. Přečnivám svou soustavu neznámým směrem to mě vede k pohybu a zároveň ke hrůze z něho. Hranice mezi obětí zhodnocujícím a znehodnocujícím odcizením je příliš blízko. Hlavním obsahem klasické tragedie byly vášně a povinnosti v kontrastu, na druhé straně je nutné realizovat sama sebe, což je dávno mírou svobody. Jsem vyvlastňován v intimních vrstvách vědomí stereotypy a konvencemi, pomateně se chápu logiky předem, věda, že ze stroje vypadne co se do něj vloží. Je mi zima a chci uniknout z ledového vrchu, který mne spáluje. Rozumová složka mi není nic platná, protože zpracuje informace podle daného kódu a nedaří se mi odlišit kód správný a nesprávný .....
- Svět je začarovaný. Svět není snad skutečný. Je jako kulisa, která se stále proměňuje. I já jsem kulisa. Nevím zda jsem to skutečně já nebo někdo jiný kdo to vnímá. Někdy mám pocit, jakoby svět byl jen z papíru. Moje myšlenky jsou takové posuvné, jako za vizitkami. Jsem možná někdo jiný. Přítomnost je vlastně minulá. Ale proto je snad právě přítomná.

... jediný paprsek se mně vyslonil se nevrací ani není vyzářen. Černá neviditelná propast zhltně vše - hmotu i paprsky. Vše, co ke mně zabloudí, obrátí svou podobu, tvar i rozmanitost. Možnost dostat se odtud zpět je stejná jako obrátit běh času. Jsem neviditelný pro ty, které jsem miloval, i pro ty, kteří mi byli lhostejní. Jsem pro všechny jen černou dírou ve vesmíru. Mohl bych být nalezen jen podle silového pole, najde-li někdo soustavu hvězd, která se otáčí kolem zdánlivě prázdného středu.

● Kdo jsi a odkud jsi přišla ?

To zní tak divně - řekla jsi

Tvá tvář, tvůj hlas jsou mi jaksi povědomé, přesto však nemohu pochopit, že jsi toty. Kdo jsi vlastně Ty ?

Slyňula jsi mi v mé samotě se vším : s hranicemi, leskly a stíny věcí, se stromy, které sní nad řekou, s ulicemi, kterými pod večerem bloudím a přespávám myšlenky. Jak tě mám vylouhovat z celého světa, do kterého ses proměnila ? Kde začínáš ty a končí on ? Jak tě mám rozeznat najednou od zvu-ku tramvaje, od zamlžených stře- ch města, od ulic, které se strácejí ve spleti křižovatek ?

Zdá se mi, jako by tvá přítomnost byla zbytečná, jako bys tu byla jaksi navíc. Jak to, že ty jsi opět ty, že ses vtělila do ulice, tramvaje, stromu, ptáci, lucerny, prostě všechno, co vnímám, opět do tebe ?

To nemohu pochopit. Tvé vlasy přece ještě včera šuměly ve větvích stromů nad řekou. Plavila ses bářkou lunny po večerním nebi. Tvé rty ležely na mé kameninové míse v rozpůleném pomeranči. Jak mohu pochopit, že to byla samota a teď že jsi tu se mnou ? Že ty jsi ty a měsíc je měsíc ? Jak tě mám odtrhnout od masa oranžového plodu, od páleného džbánu a nafialovělých bářek minulých nocí ?

Jak mohu věřit, že ses na okamžik vrátila, že jsi tu teď, když jsi tu byla přece včera a budeš zítra, stále, vždycky ? Teď jsi tady ty. Divíš se, že tě nepoznávám. Mluvím a jednám, jako bys tu nebyla, nebo jako bych se setkal s někým úplně neznámým. Jak mám umět žít, když jsi mne nechala tak dlouho snít ? Vtělila ses v minulosti do mé samoty a teď, když jsi přišla, zůstal jsem sám. Nemohu do dneška najít k tobě cestu, přestože jdeš se mnou. Sám se divím, jak je mi to najednou lhostejné, teď jsi tady a mne přepadá úděs z lhostejnosti a cizoty. Chci se probudit. Chci tě zavolat zpátky, ačkoli jsi se mnou. Svým příchodem jsi odešla a zanechala jsi tu věci, jež zůstaly samy, jak svlečené šaty bez těla. Jediným východiskem zdá se být v tu chvíli příjezd autobusu, který rozhodne za nás a zruší naše setkání. Napadlo mne, že by mohl mít nekonečné zpoždění. Že tu s tebou budu čekat do nekonečna. Byla to myšlenka, která naplňovala hrůzou zřejmě tebe i mne. Viděl jsem, jak se toto absurdní teď rozrůstá do obludných rozměrů. Náš svět se rozpadl jak úsměv mrtvolý dotekem bílého vějíře.....

● Není žádná minulost a budoucnost, když člověk stojí několik let na jednom místě, pak není žádná minulost. Čas se dá měřit na hodinách. Ale když člověk zůstává stát roky v temnotě, pak nemá čas žádný význam....

Nikde není pevný bod. Život je jako film, který běží ohromnou rychlostí. nelze nic zachytit, protože nic se nemůže stát reálným. Nemám žádný opěrný bod, žádný cíl. Každý si se mnou může dělat co chce. Jsem vydaná na pospas nejrozmanitějším sugescím. Chodím jako ve snu. Někdy mám dojem, jako bych nebyla při plném vědomí. Bojím se s druhými stýkat, abych se v nich nerozpustila jako kostka cukru. Jsem vydaná všem jako hadr ve větru.

Úplně se ztrácím mezi lidmi. I v rozmluvě s druhými cítím to jejich duševní kanibalství. Někdy ohmatávám věci, abych se přesvědčila, jestli existují. Nevím jestli jsem to já, nebo někdo jiný.....

Je to jako ve snu. Nic už neplatí skutečně. Žijí od minuty k minutě. To, že čas běží chápu rozumem duše jemimo. Je to strnutí všeho vývoje. Vteřina trvá věčnost.....

NOCI (PUNK) DOBRÁ TRÁVA (BLUES-R,

EXPRES

NA VLASTNÍ
UŠI

PRAHA OPATOV

JARO.85*

REGGAE

HOGOFOGO (MINIMAL ROCK) VECERHI PRAHA,

EXPERIMENTÁLNÍ VLASTNÍ ÚSTÍ

Prvního června jsme se zúčastnili 3. hudebního festivalu v Praze - Opatově. Z časových důvodů jsme shlédli pouze první část programu, který zahájila skupina

V NOCI

mladí kluci přišli na podium a bez okolků spustili punk, trochu uhlazený, spíše demonstrativní a s nepříliš vhodnými reggae vložkami. Baskytarista měl pravý syrový punkový zpěv, celkem jim to šlapalo, ale s písněmi typu "Nesu nesu koledu, upadl jsem s ní na ledu..." , nesklidili patřičný úspěch. Io textové stránce stojí za zmínku poslední song, který uvedli - "HADR", kde se na prsou počmáraný protagonista kapely snažil vžít do situace rohožek ležících přede dveřmi.

Začátek nás příliš nezahřál a plni napětí jsme očekávali další učinkující :

DOBŘÁ TRÁVA

se však dostavila v počtu jeden muž a jedna elektrická kytara. Protože druhý člen skupiny onemocněl. Přestože zástupce opravdu zpíval, jeho jižanský blues-rock vzbuzoval díky přehnané stylizaci úsměvy na tvářích publika a působil až naivním dojmem. Celá skupina by byla asi lepším soustem, jenže....

Po přestávce se konečně dostavilo to, na co jsme čekali, tedy ne jmenovitě , ale hudebně

HOGOFOGO

Zde se zastavme trochu déle. Když se v sále zhaslo, svítily na podium jen tři zelené žárovky, aby hudebníci viděli na noty. V naprosté tmě nám skupina podala krásnou praktickou ukázkou minimalismu a depresivního rocku ala Residents.

Pán "od skupiny", který se na koncert protlačil přes svou věříkající legitimaci, byl zjevně ničen každým tónem a jistě uvažoval o zastavení celé akce. Publikum však bylo jiného názoru. Poprvé se nevykřikovalo uprostřed písničky na hudebníky, byl klid, ticho soustředění.

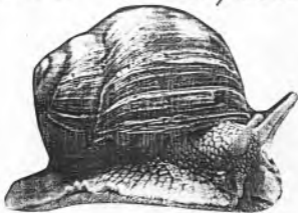
Vzor psychedelických kapel na konci šedesátých let/Soft Machine/ je pouze zdánlivý, přestože muzikanti nejsou žádní mladíci, vycházejí zjevně z něčeho jiného. Dá se vycítit i moderní vážná a konkrétní hudba. Baskytarista, kytarista a bubeník byli doprovázeni přednatočeným páskem se syntezátorem a automatickým bubeníkem. Když člověk zavřel oči, rozprostřel se kolem něj opar něčeho neznámého, nebezpečného, přitom však přitahujícího a příjemného. Jako by posluchač vzlétl nad propast jen pro slastný pocit závratí s tušením čehosi nepatřičného v podvědomí. Jediný komu bylo do řeči, byl pětiletý chlapeček , který mezi skladbami vykřikoval: "Vy jste bubáci....."

VEČERNÍ PRAHA

byli poslední kapelou odpolední série vystoupení. Zvukově na tom byli určitě nejlépe. Obsazení 2x bicí, kytara, baskytara, klávesy a zpěv /saxofon/. Skotačivé reggae, dvoutónová hudba ve stylu Madness. Skupina by mohla od minuty do nahrávacího studia a po komerční stránce by určitě předčila Abraxas /Manéž/i Tango. Však byla publikem hojně posílána do FKOFJ "hrát za prachy". Veselé a uvolněné písně začaly po čtvrt hodině unavovat, a tak jsme se těšili až odezní poslední song o reggae, stromech a krásných holkách a my se vydáme deštěm na první stanici metra.....

/peen/

*mekim se u ma's
davi' dobre, ale.....*

YELLOW MELODY BOYS

Šnít se umíte daleko dobře, ale...

Punch : Jste kapela , o které se v podzámí šušká , i když si snad dobře vzpomínám , vy veřejně nevystupujete .....

YMB : Tak to se tedy řábelsky mohlíte. Vystupujeme na veřejnosti více než často a to dokonce v zahraničí. I když pravda naši posluchači jsou naši přátelé a nikdo cizí nás asi neslyšel a nebo slyšel a nevěděl že to jsme my.

Punch : Položím Vám obligátní otázku. Jak jste se vlastně dali dohromady ?

YMB : Úzce to souvisí s naším názvem. Jedna naše kamarádka nám nadělila k ježíšku Žluté vázanky /kus za 1,50 Kčs/, aby naše výstřednosti "oddělila" od "rozumných" třicátníků našich kamarádů, kteří dostali vázanku zelenou. Jelikož jsme byli známí svým hudebním pohledem na svět nazvali nás skupina Žluté vázanky /to jsme ještě nehráli/. Název jsme pak sami změnili na Žlutí melodičtí chlápci , a pro pozdější zahraniční vystoupení na Yellow Melody Boys.

Punch : Vystupujete v zahraničí ?!? Jak, vždyť v domovském Ústí n.L. vás slyšelo hodně málo lidí .

YMB : Chby, chyba , už jsem říkal, že nás slyšelo hodně lidí , aniž by věděli, že to jsme my. Kupříkladu ondy jsme koncertovali v NDR dokonce s několika významnými hosty /Miro Žbivo Kerowac / a našeho vystoupení se zúčastnil i člen, náš přítel, z Instant Karmy. Odá vám, že dodnes neví, že jsme hráli. Na jeho obranu musím říct, že se ani tak nejednalo o muziku, jako spíše o dramatický útvar s pracovním názvem "Peklo na diskotéce". Peklo hrajeme často a vždy si při něm výborně zajamujeme. Hlavně při části "Berušky".
Co to je ? Speciální druh tance parodizující významné discotanečnický, a to tak zdařile, že se tito mnohdy sami připojí."

Punch : Nezajímáte se tedy jenom o muziku ?

YMB : Jistě že ne, my se dokonce skoro vůbec nezajímáme o muziku.

Punch : Znamená to , že nejste ani hudební skupina ?

YMB : Tak to, ne !! Všichni rockově přemýšlím a to je myslím to nejhudebnější na naší kapele.

Punch : Vůbec nehrajete ?

YMB : Hrajeme. Pár lidem jsme naším hraním už připravili horké chvílky. Tím nechci říct , že jsme deprese. Nemám depresi rád. Život by měl být jedna velká sranda i v hudbě. Jak to třeba dělá Zappa nebo Beefheart.

Punch : To jsou Vaše vzory ?

YMB : Proboha to ne. Nechceme vzory. Jen někoho máme rádi víc a někoho méně. Mrzí mne , že jsem ta jména plácnul, ale když oni dělají fakt legraci. Nákej lidem to ale jako sranda halt nepřipadá. Baví se jinak, třeba naší pop scénou. Nakonec , kdo by se nad ní nebavil, že jo .

Punch : Z čeho čerpáte ?

YMB : Z veškeré muziky co , jsme vůbec schopný poslouchat. Snažíme se vyva-

rovat toho, co se nám nelíbí.

Punch : A v jakém složení hrajete ?

YMB : Jsme tři plus jeden věčný host .Kytara,basa,bicí a trubka.Zpíváme střídavě všichni.

Punch : V minulém čísle jsme psali o tom,že se zajímavým způsobem snažíte udržet hudební rovnováhu v kapele,a to tak.....

YMB : Četl jsem to a není to tak docela pravda.Zaskakujeme za sebe libovolně ,to je pravda ,ale aspoň trošku na ten který nástroj umíme.Máme ale pár destruktivních skladeb,kde třeba všichni hrajeme na pionýrské fanfáry.Jinak celkově je asi naše hudba dost zmatečná pro nespřízněné duše.

Punch : Členové jsou pořád stejní ?

YMB : Ano.Kromě nás čtyř si snámi může zahrát kdokoliv.Komu jsme sympatičtí ,a kdo je sympatický nám a to v jakém-koliv množství a kdekoliv a na cokoliv.Hlavně aby ho to bavilo.

Punch : Nahráváte ?

YMB : Jeden pracovník GOROD Rec. slyšel naši zkoušku po telefonu a nebyl tak úplně rozhořčen.Tak si myslím.že je tady naděje.

Punch : V poslední době jste svoji činnost omezili. Proč ?

YMB : Jenom hudební. Ve všech dalších oborech jsme činní.Zastáváme názor ověřený totálním zklamáním ze současných nahrávek bývalých dobrých rockových kapel i jednotlivých hudebníků,a to,že když nic nehrajeme,tím méně budou moci o nás tvrdit ,že"to bejvalo a už to není to co to ....., a kromě toho nic nezkazíme .Snažíme se šířit hlavně rockové duchovno.

Punch : Daří se Vám to ?

YMB : Nevím .

Punch : Máte něco na závěr ?

YMB : Chtěl bych,aby lidé brali YMB jako srandu a vůbec ,aby byli veselí tam,kde mají být.K smrti mne ničí intelektualizování a bádání tam,kde je třeba vidět život a ne rozpolcenost/třeba u beatníků/. Smutnost je třeba vidět jinde /v politice/ a ne moc v muzice. YMB je zábavná kapela.Muzika může být fantazie,politika taky,sranda a vůbec všechno možný,ale hlavně je to zábava ne ?!

Punch : Díky za rozhovor .

YMB : Není rozhodně za co.My díky za zpopularizování.....

poznámka : Zaznamenáno 12.8.1985 při náhodném pracovním setkání s jedním ze členů v lese v Krušných horách.

PANELÁCI

Bydlím v paneláku
je panelovej
Bydlím v paneláku je panelovej
Bydlím v paneláku
a ten je úplně panelovej

Je celej z panelů
ten slavnej velkej panelák
Z betonu, železa a spousty nedostatků
ale hlavně že je
panelovej panelák náš milej

Na co si stěžovat
Dyť je to bezvadný
lepší než bydlet v cihláku
a nebo hlináku
a už vůbec né v dřevěnáku
bydlím .....

Dřevěňák vyhoří
hlinák zhřnuje
A cihlák ten jednoznačně
zcihluje nebo zcivilizuje ?
A ten náš panelák
ani nezboříš a nezboříš

Bydlím ...../panelovej 3x /

ZVÍŘE

Neškodná zvířátka
si hrají potichu
a nikomu
neubližují

Neprovokují
Neevokují
Nepoužívají
žádná cizí slova

Jenom si hrají
na louce
a nikomu to
nevadí

Proto je zrušili
že nikomu nevadily
tím se znelíbily

Maličká zvířátka
už si nehrají na louce
jsou zrušena

PUNCKERSKÁ

Koupil jsem si v papírnictví
oranžovou temperu
dneska večer si sní
vlasy pěkně vyperu

Koupil jsem si v papírnictví
spínací špendlíky
přišpendlím si na dřísku
placky jako knedlíky

Já jsem puncker
Já jsem puncker
Já jsem puncker

Koupil jsem si v papírnictví
papír a tužky
budu si psát a pak se do
nich balit
ozdobný stužky

Já jsem puncker
Já jsem puncker
Já jsem puncker

Já jsem totiž puncker
voháknutej jak z časopisu Bravo
jsem puncker

Já jsem puncker....

NEUMÍME

Neumíme hrát
a přesto hrajem
máme rádi recesi si si si si

Neumíme zpívat
a přesto zpíváme
milujeme Caruza za za za za

Neumíme nic
a přesto nic neděláme
tak jako všichni lidi v tomhle sto-
letí

Tak o tom aspoň mluvíme
ale i to neumíme
tak mlčíme
pšššt, pšššt, pšššt, pšššt, pšššt

Šneci v Peci /alternativní hit/

Přejel jsem běžkama
když jsem jel do bufetu
v zimě v Peci
čtyři šneci

Jejich duši na mě shlíželi
jakým právem tys zahrnil
a naše životy zatratil

A já na to
šneci z Peci
tak já vám to řeknu i když to bolí

Vy jste se objevili
v nesprávnou dobu
v lyžařský stopě - blbě
a teď máte po ptákách

a oni na to
vlastně máš pravdu
naše bytečky domečky
na sních nepatří
a tak jsme dočista mrtví
smůla

a mě jich je stejně moc líto

Z různých koutů se ozývají nedověřené zprávy o velkých hádkách znovu-obnovených Deep Purple. Prý mají dokončit pouze evropské turné a opět se rozejít. Tuto informaci přinesl i náš nedostatkový týdeník mladých.

Stěžejním článkem tohoto čísla měl být rozhovor s blues-rockovou skupinou De Het. Někteří členové však odmítli poskytnout interview a tak z toho sešlo. Co o skupině víme? Působí na hranici oficiální a alternativní scény, má pětičlené obsazení a první koncert chystá na konci tohoto nebo začátkem příštího roku.

Nezávislá firma AUSSIG Records úzce spolupracující s GOROD Rec. vydala již čtvrtou nahrávku. Tentokrát to je "LP" Zikkuratu. Živé nahrávky z let 79-81 v obsazení Jiří Křivka-guit., voc., Tom Havrda-drums, voc., Vilém Čok-bassguit., voc.. Všechny obaly graficky zpracovala skupina Art Nova.

Fodle posledních zpráv Instant Karma rozšíří v budoucnu své obsazení o dva členy. Kdo jimi bude ještě nikdo neví.

Horší to mají "žlutí melodici", jejich důležitý člen, hráč na trubku, housle a percussion známý pod pseudonymem Lodyha utrpěl vážné zranění a nějakou dobu bude vyřazen z jaké-koliv činnosti. Proslýchá se, že byl také nucen navštívit psychiatra.

O víkendu 13.-14. července se konaly dva obří rockové koncerty na podporu Etiopie. První v Londýně na proslulém Wembley pod názvem AFRICA AID /Pomoc Africe/. Před více než 45.000 diváky vystoupili mimo jiné i staří Status Quo. Koncertu se zúčastnil i princ Charles a princezna Diana. Podobná akce se v téže době uskutečnila v americké Philadelphii před 90.000 diváky. Tento koncert byl satelitem přenášen i do západní Evropy. Jediný kdo stihl vystoupit na obou dvou akcích je Phil Collins. Stalo se tak díky letadlu Concorde.

Do klanů naší hudební mafie pop music, pánů Štajdla a Janečky se prudce vetřel jistý Kočandrle, nekompromisní to vedoucí OK Bandu. Ještě než se na pultech našich prodejen objevila jejich první LP - DISCO!, měli OK Band natočenou i anglickou verzi a druhé LP nazvané Tvůj čas přichází. Není žádným tajemstvím, že již jmenovaní lidé ovlivňují svými rozhodnutími kvalitu nahrávek spousty umělců. Konečně to můžete posoudit sami třeba u Mopeda, Pumpy i všech dalších. Jejich snímky se kvalitou nedají srovnávat ani s domácími nahrávkami alternativních kapel !!!!!

Nové druhé "LP" skupiny Mára Bubo, nazvané "Na Máchově jezeře..." obsahuje i velký hit kapely, smutné !!! reggae Banatost. Čas ale letí, a tak má skupina připraveno třetí "LP" a natočeno čtvrté.

Kdo nevěří, ať si to přečte. David Gilmour hraje se skupinou SUPERTRAMP!!

UŠTŘEDNÍ A OPRAVENO
A JE TO TADY DALŠÍ NÁŘEŽ

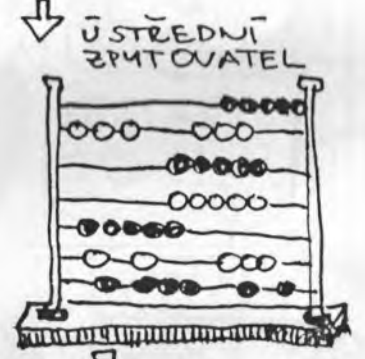
SUPEROVÁ OSTNÍ TEČNE

A JÁ KOLIKO HUSITA

REPRO
BEDNA
JEKLO PIT

SCÉNA 1. VSTUP
ŮSTŘEDNÍHO ZPÍTOVATELE

NĚKDY, KDYŽ SE ZROUNA
VEDIVÁTE, KROUŽÍ KOLEM
VÁS ... VYPADÁ ASI
TAKHLE

ŮSTŘEDNÍ ZPÍTOVATEL
FOCITAČ
VZNÁŠEJÍC SE, BY STŘE
POZORUJE A HOUŘÍ
K VÁM NÁSLEDUJĚ.

TADY ŮSTŘEDNÍ
ZPÍTOVATEL. JE
MOJÍ POVINNOSTÍ
PROSADIT VŠECHNY
ZÁKONY, KTERÉ JEŠTĚ
NEBYLY PROSAŽENY.
JE TAKĚ MOJÍ
POVINNOSTÍ VAROVAT
VÁS PŘED VŠEMI
MOŽNÝMI NÁSLEDKY
KTERÉ BY MOHLY VĚST PŘÍPADNĚ
AŽ K TRESTU SMRTI
NĚKTERÍ Z VÁS BUDOU
DOPRAVENI ZA POHO
VYKŘIKOVÁNÍ SLOVA
NAŠE STUDIE MÁ
JAK JSOU TYTO
NÁ SILNOSTI S
HUDBOU NEBEZPEČNĚ.

JÁ JSEM
KÁŘEK

KOŽKY TTTT
KŮŽĚĚĚĚ

JÁ VÁS TEĎ PŘESVĚDČÍM, ZVLÁŠTĚ
PŘIPRAVENOU UKÁZKOU, CO SE
VÁM MŮŽE STÁT, JE STLI SE
ROZHODNETE PRO KARIÉRU
V HUDBĚ.

BÍLÉ PÁSMO JE
POUZE K ZATÍŽENÍ
A ULEHČENÍ.
BUDETE HO
MILOVAT.

DO VĚZNIC
RŮVNÍCI
HUDBA.
UKÁŽAT,

JE TO CESTA
ŽIVOTA. MÁTE-
LI SE ČÍM
ZA-
TÍ-
ŽIT
JĎĚTE DO

KONEČNĚ TO ROZJEDEME
SCÉNA 2. JOE OVA GARÁŽ.

NUDNÁ STARÁ GARÁŽ
MEZI OBÝTNÝMI DOMY
SE SKOUŠEJÍCÍ TEEN-
-AGERSKOU KAPELOU
A JOE CHLAUNĚ POSTAVA
VE ZUKAŠTNĚM PŘEDSTAVENÍ
ŮSTŘEDNÍHO ZPÍTOVATELE)

ROCKOVÁ
POSTAVA
VA

NEBYLO TO PŘÍLIŠ VELKÉ, BYLA
TO MÍSTNOST, KAM SE PRAVĚ
TAK NACPALY BUBNY, DO ROHU,
NALEPENĚ NA DODGE Z ROKU
1954 S ROZPLACENÝMA
DVEŘIMA. S NÁDHERNĚ MÁLO
ANPĚRAMA S FIRMOU NA
PŘŮČELÍ
"FENDER
SAMPLER"

FRANTISEK ZAPA
PEPOVA GARAZE
3. POKRAČOVÁNÍ

JOE PORAD ŽPIVA A U TU CHVILI SE PŘIPOJUJE
LARRY (CHLAP KTERÝ NAKONEC ZANECHÁ
MUZIKY) A UMSLOUŽI SI ŮCTYHODNĚ ŽIVOBITI
JAKO CESTÁK U SKUPINY ROPUCHA - O) SE PŘIPOJUJ

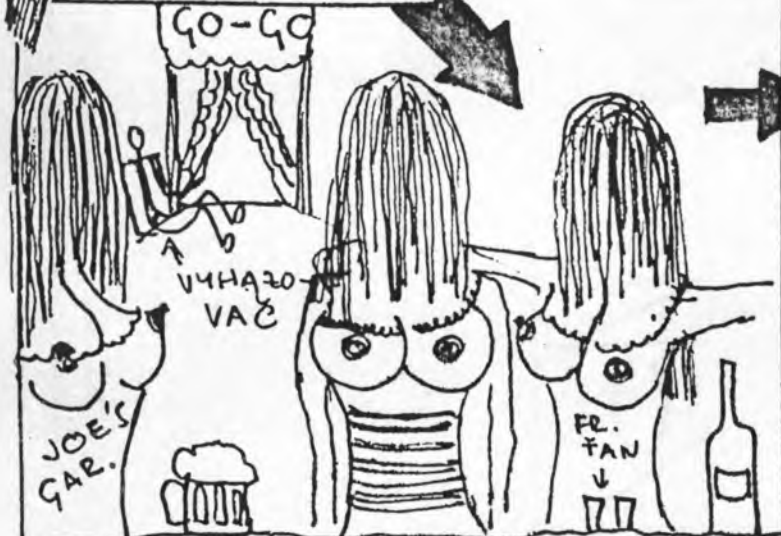
DR. DOL →
MOHLI JSME
JATOVAT V JOEOVE
GARAZI

DVA LITRY PIVA,
ABY SE TAK
UPEVNILA INTONA-
CE.
11°
NÁLEVNÍ P.

NEMĚLI
JSME
ŽÁDNÝ
DROG
ALE

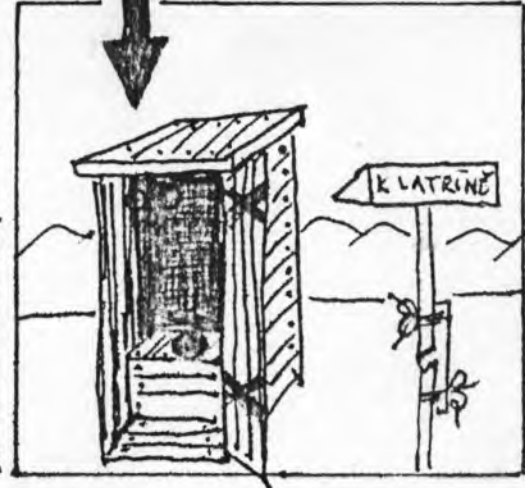
A TAK JAK KAPELA HRAJE
SVOJÍ MALOU PÍSNIČKU,
PÍ BORGOUÁ, KTERÁ SI
PĚSTUJE SVOJÍ SORTU(SY),
NA ZÁCHODĚ S VAKUOVÝM
ODTAHEM VŘÍSKÁ Z OKNA

CHRR
CHRR

DĚCÍNSKÁ
APO-
LÉNKA
MAJDA
LÉNE
S VERONIKOU

MYSLIM, ŽE JSME BYLI VĚ NOC
DOBŘÍ, PROTOŽE U TOM ČASE
JSME ZAČLI HÁZET VOČIMA PO
HOLKÁCH Z OKOLÍ A TAKY
JSME BYLI PŘIPRAVENI
PRACOVAT V BARU 90-90.

TO NEUMĚTE
ŽÁDNÝ PĚKÝ
PÍSNIČKY

SPĚJI MI TADY
DĚTI !!!!!

ZESLABTE TO !

542

Druhé číslo PUNCH JOURNAL September 1985

Vydal GOROD Records /Book's / pro interní
potřebu členů H.L.A.S.u a GOROD Records,
jako přílohu k časopisu DOMINO. Jen pro
soukromou potřebu ! NEPRODEJNĚ!

Grafická úprava :

ART NOVA

4

MODNÍ
STYLOVÉ
ÚČESY

k
a
d
e
r
n
r

